

BOOTHBY GUY

DOKTOR

NIKOLA

Guy Boothby
Doktor Nikola

«Public Domain»

Boothby G.

Doktor Nikola / G. Boothby — «Public Domain»,

Содержание

I. KAPITEL	5
II. KAPITEL	13
III. KAPITEL	19
IV. KAPITEL	28
Конец ознакомительного фрагмента.	32

Doktor Nikola

I. KAPITEL

Hvorledes jeg traf Dr. Nikola

Det var Lørdag Eftermiddag, omtrent et Kvarter over fire, hvis jeg husker rigtigt, og Maluvejen, der fører til "den boblende Kilde", det eneste Sted i Shanghai, hvor man kunde trække Vejret, var overfyldt af elegante Vogne, Ponyer, Cykler, for ikke at tale om alle Slags Jinrickshawer¹, der fulgte efter hinanden i en lang Procession ud til Kilden, medens den europæiske Del af Shanghais Beboere og et betydeligt Antal af den indfødte var draget ud for at se paa et Væddeløbsridt, der, skønt det ikke var meget pirrende, i og for sig var vigtigt, da det var den eneste Fornøjelse, Kolonien havde den Eftermiddag.

Jeg var gaaet et temmelig langt Stykke og havde saa taget en Jinrickshaw, mere af Forfængelighed, end fordi jeg havde Raad til det. For at sige Sandheden, og den kommer jo dog en Gang frem, hvor meget jeg saa prøver paa at hindre det, jeg holdt Skinnet ved lige, og skønt jeg laa tilbagelænet i mit Køretøj og røg min Cherut med fyrstelig Mine, var jeg mig dog pinlig bevidst, at naar jeg skulde betale den Køretur, saa vilde min Kasse neppe overleve Slaget.

Jeg havde været mere end almindelig uheldig siden min Ankomst til Shanghai. Jeg havde søgt alle ledige Pladser lige fra de allerfineste til Sekretærposten ved en Klub, der havde kommunistiske Tendenser og laa et eller andet Sted paa Grænsen af Kineserbyen – men stadig uden Held. Til at faa den ene havde jeg ikke tilstrækkelig Protektion, til at faa den anden manglede jeg den Evne til at indsmigre mig, der er saa væsenlig, naar man søger visse Ting.

Imidlertid formindskedes mine Udgifter ikke, og jeg indsaa snart, at hvis der ikke skete noget, og det hurtigt, saa havde jeg al mulig Udsigt til at miste alt, hvad jeg ejede, og maatte søge mit Natteleje nede ved Flodbreden, og jeg vilde komme til at figurere i den blandede Ret, som enhver Europæer med Rette frygter, fordi jeg skyldte Penge til en Jøde fra Cochinkina. Stillingen var ikke glædelig, fra hvad Side jeg nu end betragtede den, men jeg havde gennemgaaet den en hel Del Gange før og var altid kommen ud af den, om ikke med forøget Selvagtelse saa dog uden nogen meget stor personlig Forlegenhed.

Da jeg ankom til Kilden, betalte jeg min Kuli og stillede mig op der, hvor det sidste Spring skulde finde Sted. Der var et Gærde og en Grav, som var betydelig vanskelige at klare. Jeg kom lige i det yderste Øjeblik, for et Øjeblik efter kom Hestene farende. Nogle klarede Vanskelighederne, andre vilde ikke indlade sig paa Springet, og atter andre valgte en Middelvej, sprang op paa Gærdet, snublede og kastede deres Ryttere hovedkulds ned i Mudderet. Det var ganske vist ikke noget kønt Billede, men morsomt var det.

Da den sidste Hest var færdig, og jeg troede, at Sporten var forbi for den Dag, vilde jeg lige til at gaa min Vej, da der blev raabt Varsko, og jeg vendte mig om og saa en forsinket Rytter komme farende hen imod Gærdet. Skønt han red meget rask og bestemt og øjensynlig vilde slutte Dagen med en smuk Kraftanstrengelse, var det klart, at hans Hest ikke mente det samme, for da den var en Snes Fod fra Gærdet, sagtnede den Farten og forsøgte at staa. Resultatet var slet ikke, som den ventede. Rytteren piskede løs, Hesten besluttede at springe, sprang for sent, slog Hovedet mod Gærdet, saa

¹ En Slags tohjulet Vogn, der trækkes af Kinesere.

den gjorde en Saltomortale, og styrtede. Rytteren faldt i Graven, som jeg straks trak ham op af. Da han kom op, saa han ikke godt ud, men det hindrede ham dog ikke i at genkende mig.

"Nu har jeg set det med, det er jo Wilfred Bruce!" udbrød han, idet han rejste sig og tørrede sig i Ansigtet med et meget smudsigt Lommetørklæde. "Det var da et heldigt Møde! Jeg skal sige Dem, jeg har tilbragt to Timer i Morges med at lede efter Dem."

"Det gør mig ondt, at De har haft saa megen Ulejlighed," svarede jeg. "Men sig mig, er De vis paa, at De ikke er kommen til Skade?"

"Ikke Spor," svarede han, og da han havde skrabet saa meget Mudder af som muligt, vendte han sig om mod sin Hest, som var kommen paa Benene igen og stirrede sløvt omkring sig.

"Lad mig først sende dette kluntede Dyr hjem," sagde han, "saa skal jeg finde min Vogn, og hvis De ikke har noget imod det, kører jeg Dem til Byen."

Som sagt saa gjort. Vi kom op paa Vognen og vendte tilbage til Kolonien.

Da vi havde sat os til Rette, stillede George Barkston, som jeg i Parentes bemærket havde kendt i mere end ti Aar, sin Pisk til Side og henvendte sig til mig.

"Ja, min kære Bruce," sagde han en lille Smule forlegen, "jeg vil ikke spille Tiden med Omstændigheder, men gaa lige paa. Vi er jo gamle Venner, og skønt vi ikke har set saa meget til hinanden denne Gang, som vi plejede at gøre i gamle Dage, da De var Fuldmægtig et eller andet Sted og jeg Deres ærbødige Underordnede, saa tror jeg dog at jeg er ganske godt inde i Deres nuværende Forhold. De maa ikke anse mig for næsvis, men jeg vil nu have, at De skal lade mig hjælpe Dem, hvis jeg kan."

"Det er meget venligt af Dem," svarede jeg lidt urolig, for han var lige ved at tørne sammen med en amerikansk Enspænder.

"Sandt at sige vil jeg meget gerne have et eller andet at bestille, for der er en sørgelig Tomhed i min Kasse for Tiden, og skønt jeg er godt vant til at være fattig, har jeg dog lidt Stolthed tilbage, og jeg har ikke megen Lyst til at figurere i den blandede Ret paa Onsdag, fordi jeg ikke kan betale min Vært tyve Dollars for Kost og Logis."

"Nej naturligvis," sagde Barkston, "og hvis De vil lade mig hjælpe Dem, saa har jeg en Idé, som maaske kan hjælpe Dem paa ret Køl igen. Sagen er den, jeg kom i Samtale i Klubben forleden Aften med et Menneske, som jeg fik den allerstørste Interesse for. Det er et af de mærkeligste Mennesker, der nogensinde har været herude. Jeg har aldrig set Mage til mærkelig Fyr i mit Liv. De skulde bare se hans Øjne – ja, det er ikke til at beskrive, han ser helt igennem én. Kender De gamle Benwell? Han kom ind, medens jeg stod og talte med dette Menneske."

"Hvad behager, er det Barkston?" sagde han. "Jeg troede, De var paa Jagt med Jimmy Woodrough? Det glæder mig at træffe Dem – " i samme Øjeblik opdagede han den Mand, jeg talte med. Han forstummede, saa stift paa ham, mumlede noget, gav mig Haanden med en Undskyldning og gik sin Vej. Da jeg ikke kunde forstaa, hvad der var i Vejen, fulgte jeg ham og indhentede ham ude i Forstuen. "Hør, Benwell," sagde jeg, "hvad er der i Vejen? Hvorfor i al Verden render De Deres Vej paa den Maade? Har jeg fornærmet Dem?"

Han tog mig til Side, for at Tjenerne ikke skulde høre os, og sagde fortroligt: "Barkston, jeg er ikke nogen Kujon, jeg har i min Tid klaret mig mellem Europæere, Zuluer, Somalier, Malajere, Japanesere og Kinesere, foruden mange andre Racer, og jeg skal ogsaa nok gøre det i Fremtiden, men naar jeg staar Ansigt til Ansigt med Dr. Nikola, ja, saa vil jeg bare sige Dem, jeg tænker ikke to Gange, jeg stikker af. Gør De det samme, min Ven." Da han lige saa godt kunde have talt Hebraisk til mig, for jeg forstod ham lige saa lidt, prøvede jeg paa at udspørge ham, men jeg kunde have sparet mig Ulejligheden, for jeg kunde ikke faa noget rigtigt ud af ham. Han trykkede min Haand, bad Tjeneren i Forstuen om at hente en Jinrickshaw og sprang op i den, saa snart den kom, og kørte. Da jeg kom tilbage til Billardstuen, var Nikola der endnu. Han spillede med stor Interesse og gjorde de dumdrigeste Stød.

"Jeg har vist set Deres Ven før," sagde han, da jeg satte mig ned for at iagttage ham. "Det er Benwell fra Y-Chang, og hvis jeg ikke tager fejl, husker Benwell fra Y-Chang ogsaa mig."

"Det lader til, han kender Dem," sagde jeg leende.

"Ja," vedblev Nikola efter en Pavse. "Jeg har haft den Fornøjelse at træffe Hr. Benwell en Gang før. Det var i Haiphong." Saa vedblev han med ejendommeligt Eftertryk: "Jeg véd ikke, hvad han mener om Haiphong, men jeg har en Idé om, at han ikke gerne kommer i Nærheden af det Sted igen."

Efter at have sagt dette tav han stille et Øjeblik, saa tog han et Brev op af Lommen, læste det omhyggeligt, undersøgte Konvoluten og henvendte sig derpaa igen til mig.

"Jeg vilde gerne gøre Dem et Spørgsmaal," sagde han. "De kender vist en Mand, der hedder Bruce, ikke sandt? Han har været ansat i kinesisk Tjeneste, og man siger, at han kan forklæde sig saa godt som Kineser, at selv Li-Chang-Tung ikke vilde anse ham for Europæer."

"Ja," svarede jeg, "det er en gammel Ven af mig, og han er netop i Shanghai for Øjeblikket. Det hørte jeg tilfældigvis i Morges."

"Bring ham til mig," sagde Nikola hurtigt. "Jeg har hørt, at han ønsker en Ansættelse, og hvis han kommer til mig før Klokken tolv i Morgen Aften, tror jeg, jeg kan skaffe ham en god Stilling – . Ja, Bruce, det var *det*; jeg har gjort mit Bedste for Dem, min gamle Ven."

"Og jeg er Dem meget taknemlig," svarede jeg. "Men hvad er denne Nikola for en Mand, og hvad Slags Stilling tror De, han kan skaffe mig?"

"Hvem han er, kan jeg lige saa lidt fortælle Dem, som jeg kan flyve; men hvis han ikke er en kødelig Fætter til Fanden selv, saa forstaar jeg mig ikke paa Slægtskab."

"Det bliver jeg ikke meget klogere af," svarede jeg. "Hvordan ser han ud?"

"Ja, han gør vel nærmest Indtrykket af at være høj, skønt man ikke kan *kalde* ham høj. Han er meget slank og saa harmonisk bygget, at jeg ikke har set Magen. Han gaar ikke med Skæg og er altid ligbleg, det er en underlig matgul Bleghed, som straks slaar én, og som man aldrig glemmer. Hans Øjne og Haar er kulsorte, og han er mønsterværdig pæn og sirlig. Naar han ser paa én, saa skulde man tro, at han saa gennem én og paa Væggen lige overfor, og naar han taler, bliver man nødt til at lægge Mærke til, hvad han siger, enten man vil eller ikke. Alt vel overvejet: jo mindre jeg ser til ham, des bedre kan jeg lide ham."

"Det er ikke nogen meget opmuntrende Omtale af min ny Principal. Hvad i al Verden kan han ville mig?"

"Han er Dødsenglen selv," sagde Barkston leende, "og trænger til en Hushovmester. Jeg antager, at han mener, De vil passe til den Stilling."

Vi havde forladt Maluvejen og var kommet ind i Byen.

"Hvor skal jeg finde denne mærkelige Mand?" spurgte jeg, da vi nærmede os det Sted, hvor jeg havde i Sinde at staa af.

"Vi vil køre hen til Klubben og se, om han er dør," sagde Barkston, idet han piskede paa Hestene. "Men Spøg til Side! Han synes virkelig at være meget ivrig efter at finde Dem, og da han vidste, at jeg vilde opsøge Dem, tvivler jeg ikke om, at han har lagt Besked til én af os dør."

Da vi havde naaet de Rejsendes Klub, som er for godt kendt, til at jeg behøver at beskrive den, gik Barkston ind og lod mig passe paa Hestene imens. Fem Minutter efter kom han igen med et Brev i Haanden.

"Nikola er først gaaet for ti Minutter siden," sagde han med et skuffet Udtryk i sit smukke Ansigt. "Han er uheldigvis taget hjem, men har efterladt dette Brev til mig. Hvis jeg finder Dem, skriver han, at jeg skal sende Dem lige straks ud til hans Villa. Jeg har opdaget, at det er Feres gamle Sted i Rue la Fayette i den franske Koloni, det er det tredie Hus paa højre Haand, naar De kommer forbi det Sted, hvor denne Renegat, den franske Marquis, skød sin Kone. Hvis De bryder Dem om det, vil jeg give Dem et Brev med til ham, saa kan De spise til Middag, overveje Sagen roligt og tage imod det eller ikke, hvad De nu synes er bedst."

"Ja, det er det rigtigste," svarede jeg. "Jeg vil nok have lidt Tid til at samle mine Tanker, før jeg ser ham."

Barkston gik ind i Klubben igen, og da han kom tilbage et Kvarters Tid efter, havde han det Brev med sig, som han havde lovet mig.

"Maa jeg køre Dem til det Sted, hvor han bor?" spurgte han.

"Nej, det tror jeg ikke, De maa," svarede jeg, "og det af Grunde, som De sikkert vilde synes var rimelige, hvis jeg nævnede dem. Men jeg er Dem meget taknemlig alligevel. Med Hensyn til Nikola, saa vil jeg overveje hele Sagen omhyggeligt i Aften, og hvis jeg synes, det er rigtigt, vil jeg efter Middag gaa hen til ham og aflevere dette Brev."

Jeg stod ud af Vognen paa Hjørnet af Gaden, og efter at jeg igen havde takket min Ven for den Venlighed, han havde vist mig, sagde jeg Farvel og gik min Vej.

Da jeg naaede Strandpromenaden, satte jeg mig paa en Bænk under et Træ og overvejede roligt Situationen. Den var jo temmelig indviklet. Skønt jeg ikke havde sagt det til Barkston, var det ikke første Gang, jeg havde hørt Tale om Nikola. En saa sælsom Personlighed maatte naturligvis blive omtalt meget i det lille europæiske Samfund i Østen, og derfor var der udbredt alle mulige Historier om ham. Skønt jeg kendte mine Medmennesker for godt til at skænke Halvdelen af, hvad jeg havde hørt, Tiltro, kunde jeg ikke andet end være meget nysgerrig med Hensyn til denne Mand.

Jeg gik hjem og drak Te, og ved Ottetiden tog jeg igen min Hat paa og begav mig afsted til den franske Koloni. Det var ikke noget behageligt Vejr, det var ualmindeligt mørkt, af og til kom der en Byge, og Vinden piskede én i Ansigtet. Skønt jeg havde gode Udsigter til at faa hvad jeg trængte til – en Stilling, – kan jeg ikke sandfærdigt paastaa, at jeg følte mig vel til Mode. Jeg søgte jo at komme i Forbindelse med en Mand, der var næsten almindelig frygtet, og hvis Rygte ikke var saaledes, at Folk havde Lyst til at have med ham at gøre. Denne Tanke var just ikke beroligende. Men min Fattigdom forbød mig at være kræsen. Derfor lod jeg Rue de la Paix ligge til venstre og gik ind i Rue la Fayette, hvor Nikolas Villa laa.

Hele Ejendommen hvilede i dybt Mørke, men efter at jeg havde banket to Gange paa Døren, saa jeg et Lys i Korridoren nærme sig langsomt. Døren blev aabnet, og en kinesisk Tjener stod for mig med et Lys i Haanden.

"Bor Dr. Nikola her?" spurgte jeg i en noget betuttet Tone. Tjeneren nikkede, hvorpaa jeg rakte ham mit Brev og anmodede ham om straks at aflevere det. Han udførte dette Hverv med saa stor en Hurtighed, at han var tilbage paa mindre end to Minutter, og gav mig Tegn til at følge sig. Jeg fulgte ham altsaa ned ad Korridoren og traadte ind i et lille Værelse til venstre. Døren blev straks lukket efter mig. Der var ingen i Værelset, og jeg havde saaledes Lejlighed til at undersøge det efter Behag og drage mine Slutninger, før Dr. Nikola kom. Værelset var som sagt ikke stort, og paa et Par Undtagelser nær var der ikke noget særligt mærkeligt ved Møblementet. Til venstre, naar man kom ind, var der et Vindue, og imellem det og Døren stod der en høj Reol, som var fyldt med Værker om næsten alle mulige Ting, lige fra Bimetallismens elementære Grundsætninger til abstrakt Konfucianisme. Der var en tyk Maatte paa Gulvet og en tung Portiere for en Udgang lige over for den Dør, jeg var kommet ind af. Paa Væggen hang der adskillige smukke Billeder, men jeg lagde Mærke til, at de alle behandlede Emner som f. Eks. Sauls Besøg hos Heksen i Endor, en Forestilling af de ægyptiske Troldmænd for Faraos og Forvandlingen af Knoglerne i Ørkenen til Mennesker. Et Uhr dikkede paa et Bogskab, men ellers var der ganske stille i Værelset.

Jeg antager, at jeg havde ventet i fem Minutter, da jeg hørte sagte Trin i det tilstødende Værelse. Saa gik den anden Dør op, det Forhæng, der skjulte den, blev trukket langsomt til Side, og ind traadte en Mand, som ikke kunde være nogen anden end Dr. Nikola. Han saá ud akkurat, som Barkston havde beskrevet ham. Hans Øjne gjorde straks det ejendommelige Indtryk, den anden havde omtalt, og det slog mig, hvor træffende han havde beskrevet den underlige matgule Hud. Han var sortklædt, havde en udsøgt fin Selskabsdragt paa, hvis sorte Farve harmonerede godt med hans mørke Øjne

og Haar. Det var umuligt at sige, hvor gammel han var, men jeg har senere opdaget, at han kun var otteogtredive Aar gammel. Han gik mig i Møde, rakte Haanden ud og sagde:

"De er altsaa Hr. Wilfred Bruce?"

"Ja, maa jeg spørge, om jeg taler med Dr. Nikola?"

"Ja, jeg er Dr. Nikola," svarede han, "og siden vi nu kender hinanden, kan vi jo tale om vore Forretninger."

Medens han talte, gik han med en ejendommelig Ynde, som altid prægede ham, hen imod den Dør, gennem hvilken han var kommen ind, aabnede den og gav mig Tegn til at gaa i Forvejen. Jeg gjorde det og befandt mig i et andet stort Værelse, der omtrent var fyrretyve Fod langt og tyve Alen bredt. I den bageste Del var der et højt Vindue med smukke Glasmalerier, paa Væggene hang der japanesiske Tapeter, og der var anbragt Dekorationer af Sværd og Stridsøkser og nogle indianske Rustninger, desuden fandtes der en Del Bøger og en Mængde værdifuldt Porcelæn. Værelset blev oplyst af tre kunstnerisk udførte Hængelamper, og rundt om i Stuen stod der utallige bløde Stole og Sofaer. Ved en af disse bemærkede jeg en smukt indlagt tyrkisk Pibe, som havde en mærkelig Form, og som jeg aldrig har set Magen til udenfor Konstantinopel.

"Vær saa god at tage Plads," sagde Dr. Nikola, idet han pegede paa en Stol i Baggrunden. Jeg satte mig og spekulerede paa, hvad der nu skulde følge.

"Jeg har ladet mig sige, at det ikke er første Gang, De er i Kina," vedblev han, medens han satte sig lige over for mig og betragtede mig roligt med sine mærkelige Øjne.

"Nej, det er rigtigt," svarede jeg, "jeg har opholdt mig her i flere Aar og tror, jeg kan sige, jeg kender Kina lige saa godt som nogen Englænder."

"Det er rigtigt. De var til Stede ved Mødet i Quong Shas Hus i Wanhsien den 23de August 1889, hvis jeg ikke tager fejl, og i den følgende Uge hjalp De Mahpoo med at slippe fri for at blive taget til Fange af Mandarinerne."

"Hvor i al Verden véd De det fra?" spurgte jeg forbavset. Jeg havde altid været overbevist om, at intet Menneske anede, at jeg havde haft nogen Del i denne Historie.

"Man faar mange mærkelige Ting at vide her i Østasien," svarede Nikola. "Denne lille Omstændighed, som jeg ikke har omtalt, kan forresten belære én om, hvor meget man kunde vide, og hvor lidt vi i Grunden kender til hinandens Liv. Man kunde næsten vente lige saa meget af umælende Dyr."

"Jeg er bange for, at jeg ikke forstaar Dem rigtigt," sagde jeg.

"Ikke det?" svarede han. "Det er dog ganske simpelt. Lad mig give Dem et praktisk Eksempel paa, hvad jeg mener. Hvis De ser noget andet i det, jeg har i Sinde, saa er det Deres egen Skyld."

Paa et Bord tæt ved hans Stol laa der et stort Ark hvidt Papir. Dette lagde han paa Gulvet. Saa tog han et Stykke Trækul og gav sig til at fløjte paa en besynderlig Maade. I næste Øjeblik kom en uhyre stor Kat, der var lige saa sort som dens Herres Frakke, springende et eller andet Sted fra og stod og viftede med Halen foran os.

"Der er Mennesker i Verden," sagde Nikola roligt, idet han strøg det store Dyrs Ryg, "som gerne vilde overbevise Dem om, at denne Kat er min *spiritus familiaris*², og at jeg ved dens Hjælp kan gøre mærkelige magiske Kunster. De vil naturligvis ikke være saa taabelig at tro den Slags Snak. Men for at bevise, hvad jeg sagde for et Øjeblik siden, vil vi prøve at gøre et Eksperiment ved dens Hjælp. Maaske kan jeg sige Dem noget mere om Deres Liv."

Han bukkede sig ned og skrev nogle Tal mellem 1 og 10 paa Papiret og fordoblede dem i en Linie nedenunder. Saa tog han Katten paa Skødet, strøg den venligt og hviskede noget til den. Straks sprang Dyret ned, lagde sin højre Forpote paa et af Tallene i den øverste Række, medens den, om det nu var tilfældigt eller ved Trolddom, gjorde en lignende Bevægelse med sin Pote i Rækken neden under.

² Hemmelig, tjenstagtig Aand.

"Fireogtyve," sagde Nikola med sit ejendommelige Smil.

Saa tog han igen Trækullet, vendte Papiret om og skrev Navnene paa de forskellige Maaneder paa den anden Side. Han lagde det paa Gulvet igen og sagde noget til Katten, som denne Gang stillede sig paa Juni. Derefter skrev han Alfabetet, og det uhyggelige Dyr stavede derpaa Bogstav for Bogstav Ordet "Apia."

"Den 24de Juni et eller andet Aar var De i Apia. Lad os se, om vi kan finde Aaret."

Han skrev igen Talordene op og straks efter havde Katten med djævelsk Nøjagtighed betegnet Aaret 1875.

"Er det rigtigt?" spurgte den mærkelige Mand, da Dyret var færdigt.

"Ja, det er rigtigt," svarede jeg.

"Det glæder mig. Er der noget andet, De ønsker at vide?" spurgte han. "Hvis De ønsker det, kan jeg maaske fortælle Dem, hvad De gjorde dér."

Jeg ønskede ikke at vide det, og det havde jeg gode Grunde til. Nikola lo saa smaat og pressede sine lange, hvide Fingre sammen, medens han saå paa mig.

"Sig mig nu oprigtigt, hvad mener De om min Kat," sagde han.

"Ja, efter dette kunde man vel være berettiget til at paadutte den ligefrem sataniske Egenskaber."

"Og dog, skønt De anser det for saa vidunderligt, er det kun, fordi jeg har underkastet den en Slags mærkelig Opdragelse. Der er en Evne skjult hos Dyr, og særlig hos Katte, som faa af os har Anelse om, og hvis Dyr har denne Evne, hvor meget mere kan man saa ikke vente, at Mennesker har den. Véd De hvad, Hr. Bruce, det vil interessere mig meget at se bestemt, hvor vidt De tror, den menneskelige Intelligens kan række, det vil sige, hvor vidt De tror, at jeg kan trænge ind i en Verden, der i Almindelighed anses for dunkel."

"Jeg maa bede Dem om Undskyldning, fordi jeg ikke helt forstaar Dem," svarede jeg.

"Naa, lad mig saa fremstille det for Dem paa en simplere Maade. Hvis det maa være mig tilladt at spørge ligefrem: Hvor mener De, at denne Verden begynder og ender?"

"Jeg mener," svarede jeg uden at tøve, "at den begynder med Fødslen og ender med Døden."

"Og efter Døden?"

"Ja, hvad der saa sker, er et teologisk Spørgsmaal, som jeg vil overlade til Præsterne at afgøre."

"Har De ingen Mening om det selv?"

"Nej, ikke andet end Rester af, hvad jeg har lært som Dreng."

"Naa ja, i saa Fald tror De vel, at saa snart Aandedrættet har forladt det menneskelige Legeme, er der en vis ubeskrivelig Del af os, som vi kalder Sjælen, for at kalde den noget, og som forlader denne Verdens Sfære og træder ind i en ny Eksistens paa det ene eller det andet af to Steder."

"Det har man ganske vist lært mig," svarede jeg.

"Ja vel, det var det, man lærte Dem i High-Walcombe-Sogn, Somerset Shire, og det kan tages som et meget godt Eksempel paa, hvad Folk i Deres Samfundsklasse mener over alt her i Verden, lige fra Erkebiskoppen af Canterbury til det Husmandsbarn, der vandrer en halv Mil hver syvende Dag for at besøge Søndagsskolen. Men i den selvsamme Landsby var der, hvis jeg ikke husker fejl, en lille statelig Mand, hvis Tilhængere bestod nøjagtig af 45 Mennesker. Han hed Fader O'Rorke, og jeg tvivler ikke det mindste om, at hvis De havde spurgt ham, vilde han have givet Dem en hel anden Meddelelse om, hvad der bliver af denne Sjæl eller denne Essens, hvis vi kan kalde den saadan, efter at den har forladt det dødelige Legeme. Tobias Smallcombe, som prædiker paa sin underlige Maade paa Grønningen for en Menighed, der bestaar af et Par Enthusiaster, en halv Snes Smaadrenge og nogle Æsler og Geder, vil sige Dem noget andet, og saaledes kan vi finde utallige forskellige Trosbekendelser. Hver enkelt af dem vil gøre Fordring paa at være den rigtige, og hvert enkelt Medlem ønsker, at De skal tro akkurat som han. Men hvis vi vil være ganske billige, maa vi tillige erindre, at der findes mange Videnskabsmænd, som man maa indrømme er de bedst begavede Mennesker i vor Tid, og som paastaar, at alle de Folk har Uret, som er enige om, at der er et Liv efter Døden, med andre Ord en Aande verden. Hvis De vil tillade mig at sige min Mening om, hvad De tror, saa vil jeg

sige, at De mener, at naar De er færdig med det Kød og Blod, som udgør Wilfred Bruce, saa har det ikke meget at sige, hvad der følger efter. Men lad os antage, at Wilfred Bruce, eller skal vi sige hans Sjæl – den Del af ham, som tænker og lider – skal eksistere i uendelige Tidsaldre som et Bytte for stadigt Samvittighedsnag over alle Misgerninger, hvorledes vil han saa betragte Døden?"

"Men før De kan vente noget Svar paa det Spørgsmaal, er det nødvendigt, at De beviser, at den ikke bliver ved at eksistere," sagde jeg.

"Det er netop det, jeg har i Sinde og ønsker at gøre," svarede Nikola, "og det er derfor, at jeg har valgt Dem, og at vi taler paa denne Maade nu. Er De meget optaget for Øjeblikket?"

Jeg smilede.

"Jeg forstaaer Dem," sagde han. "Naa, jeg har et Forslag at gøre Dem, hvis De vil være saa venlig at høre efter. For en Del Aar siden, da det Spørgsmaal, vi nu skal drøfte, og som jeg interesserer mig mere for, end De kan tænke Dem, ganske tilfældig fremstillede sig for mig, traf jeg en meget mærkelig Mand. Han havde oprindeligt studeret i Oxford, men det gik af en eller anden Grund galt med ham, og senere hen blev han skudt af Balmaceda i Santiago under den chilenske Krig. Han havde blandt andet levet mange Aar i det nordvestlige Kina. Det var en højst mærkelig Personlighed; han fortalte mig nogle vidunderlige Ting, og hvad der var mere, han støttede dem med Beviser. De vilde højst sandsynligvis have kaldt dem flinke Taskespillerkunster. Det gjorde jeg ogsaa den Gang; men jeg gør det ikke nu, og jeg tror heller ikke De vil gøre det, naar jeg har talt ud. Det var af ham og en gammel buddhistisk Præst, som jeg tilbragte nogen Tid sammen med paa Ceylon, at jeg erfarede den ubetydelige Kendsgerning, som bragte mig paa Sporet af, hvad der nu følger. Jeg har eftersporet det omhyggeligt og ivrigt Stykke for Stykke med Held og Uheld i otte samfulde Aar, og nu kan jeg endelig en Gang sige, at jeg er paa det rigtige Spor. Hvis jeg kan gennemføre det og opnaa det Resultat, jeg ønsker, saa kan jeg komme i Besiddelse af Kundskaber, som Verden, jeg mener naturligvis den civiliserede Verden, ikke har den mindste Anelse om, saa storartede er de. Jeg er en modig Mand; men jeg vil tilstaa, at det, vi nu skal prøve paa, næsten skræmmer mig. Det er hverken mere eller mindre end ved Hjælp af visse hemmelige kinesiske Selskaber at trænge ind i det mærkeligste Sæde for Lærdom, som De eller noget andet Menneske nogensinde har hørt Tale om, og naar jeg er der, saa at tiltrygle mig eller stjæle de vidunderligste Hemmeligheder. Jeg kan af tusinde Grunde ikke gøre det alene, derfor maa jeg finde en Mand til at ledsage mig. Den Mand maa være en ualmindelig Mand, og maa nødvendigvis ogsaa være dygtig i Kinesisk. Han maa være raskere end de fleste, han maa kunne forklæde sig, saa man ikke et Øjeblik har Mistanke til hans Nationalitet, og han maa tage af Sted med den faste Overbevisning, at han muligvis aldrig, vender tilbage. Hvis han vil paatage sig det, saa vil jeg være rundhaandet. Jeg vil betale ham 5000 Pund Sterling, før vi tager af Sted, og 5000 Pund, naar vi vender tilbage, hvis vi vender tilbage. Hvad siger De til det?"

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg var fuldstændig forvirret over Forslaget for slet ikke at tale om det store Honorar. Jeg trængte mere til Penge nu, end jeg nogensinde før havde gjort, og dette var en Sum, som jeg ikke havde drømt om i mine vildeste Drømme. Jeg havde heller ikke noget imod at gaa paa Eventyr; men jeg maa dog tilstaa, at dette Foretagende syntes mig altfor dumdrigt.

"Ja, hvad skal jeg sige?" svarede jeg. "Det er saadant et mærkeligt Forslag."

"Ja," sagde han, "men jeg tror heller ikke, at vi to er ganske almindelige Mænd. Hvis jeg havde troet at De var en af dem, der gaar tolv paa et Dusin af, saa talte jeg vist ikke med Dem nu. Jeg vilde dog tænke to Gange i Deres Sted, før jeg sagde Nej. Shanghai er et ubehageligt Sted, naar man er i Forlegenhed, og desuden véd De jo nok, at paa Onsdag slipper Deres Penge op, selv om De sælger Deres Ur og Deres Urkæde, som De tænkte paa i Aftes."

Han sagde det med en saa naiv Mine, at det ikke i Øjeblikket faldt mig ind at undre mig over, hvordan han kunde vide Besked med mine Finansers Tilstand.

"Naa," sagde han, "sig nu Ja."

"Jeg vil hellere have lidt Tid til at overveje det," svarede jeg. "Jeg kan ikke forpligte mig til saa stort et Foretagende uden at overveje det grundigt. Det vilde jo være taabeligt af mig og neppe rigtigt lige over for Dem."

"Naa ja. Gaa saa hjem og overvej det og kom igen i Morgen Aften paa samme Tid og meddel mig Deres Beslutning. Hvis jeg var Dem, saa vilde jeg ikke omtale vor Samtale til nogen."

Jeg forsikrede ham, at jeg ikke skulde gøre det; saa rejste han sig, og jeg forstod, at vor Samtale var til Ende. Jeg fulgte ham ud i Forstuen, medens den sorte Kat marcherede i Hælene paa os. Paa Verandaen standsede han og strakte sin Haand ud, idet han sagde i en ubeskrivelig blid Tone:

"Hr. Bruce, jeg haaber, De vil tro, at jeg meget gerne vil have Dem med. Jeg smigrer Dem ikke, jeg siger simpelthen Sandheden, naar jeg paastaar, at De er den eneste Mand i Kina, som jeg vil have til Medarbejder. Naa, Godnat! Jeg haaber, De bringer mig et gunstigt Svar i Morgen."

Medens han talte, kom den sorte Kat, der hele Tiden havde staaet ved Siden af ham, som om den vilde bekræfte hans Ord, hen til mig, og begyndte at gnide sit Hoved op ad mine Ben med en blid Snurren.

"Jeg skal ganske vist sige Dem Besked i Morgen Aften," sagde jeg, "Godnat!"

II. KAPITEL

Nikolas Tilbud

Da jeg havde sagt Godnat til Dr. Nikola paa Verandaen, raadførte jeg mig med mit Ur, og da jeg opdagede, at Klokken endnu ikke var elleve, gik jeg en lang Tur for at overveje min Stilling. Der var mange Ting, som talte for og imod hans Tilbud. For det første talte det nu til Gunst for det, at jeg stod alene i Verden. Mine Forældre havde været døde i flere Aar, og da jeg var deres eneste Barn, havde jeg hverken Brødre eller Søstre, som var afhængige af mig, eller som kunde begræde mig, hvis der skulde hænde mig en Ulykke. For det andet havde jeg fra Ungdommen af rejst i fremmede Lande, og jeg var derfor vant til at tage Livet, som det faldt. Man vil forstaa dette bedre, naar jeg siger, at jeg var rendt hjemme fra for at gaa til Søs, da jeg var femten Aar, at jeg havde tilbragt tre Aar paa den skrækkeligste Maade, man kan tænke sig, som almindelig Matros, at jeg var sluppen igennem de næste fem Aar, som næsten var lige saa fæle, i Urskoven i Australien, og at jeg i to Aar havde været Politibetjent i Kapkolonien. Jeg havde ogsaa haft en Ansættelse i Hongkong og havde desuden haft mange andre gode og daarlige Beskæftigelser. Jeg var fem og tredive Aar gammel, havde aldrig vidst, hvad det var at være virkelig syg eller bekymret, naar jeg undtager et Feberanfald i Ny Guinea, og saa kan jeg for Resten gerne sige, at jeg vejede tretten engelske Lispund, var omtrent tre Alen høj, havde graa Øjne og mørkebrunt Haar, og hvis man ikke anser det for indbildsk, saa vil jeg tilføje, at man sagde, jeg saa taalelig godt ud.

Min Stilling i dette Øjeblik var i alle Henseender overordentlig vanskelig. Hvis jeg søgte længe nok, kunde jeg jo ganske vist finde et eller andet at bestille; men paa den anden Side lykkedes det maaske ikke, og jeg vidste, at der var Snese af Mennesker i Shanghai, som ogsaa søgte en Ansættelse, og som lige straks vilde være paa Færde, naar der var noget. Samme Morgen havde en bekendt Købmand, hos hvem jeg søgte en Kassererpost, forsikret mig, at han kunde have faaet en Mand hundrede Gange, før jeg kom. Under disse Omstændigheder sagde jeg til mig selv, at jeg ikke havde Ret til at forsømme nogen Lejlighed til at forbedre min Stilling. Jeg besluttede derfor ikke at afslaa Nikolas Tilbud uden at have overvejet det meget omhyggeligt. Desværre havde jeg en indgroet Lyst til at gaa paa Eventyr; naar der tilbød sig en Fristelse som den nuværende, kunde jeg vanskelig modstaa den, og dette ejendommelige Eventyr tiltalte mig nu mere end noget andet. Dertil kom, at Nikola var som skabt til at være Fører, og den mystiske Tiltrækning, der var i hans Væsen, syntes at tvinge mig til at gaa med ham, enten jeg vilde eller ikke. Det var jo ubehageligt, at hans Foretagende var meget farligt, ja livsfarligt; men jeg sagde til mig selv, at dø, det skulde jeg dog, og hvis Lykken hjalp mig, og jeg slap levende fra det, saa vilde ti Tusind Pund gøre mig uafhængig Resten af mit Liv. Da jeg tænkte paa denne store Sum, saa jeg min Værts triste Skikkelse for mig, og Mindet om hans daarligt skrevne Regning, som jeg sikkert vilde faa den næste Dag, virkede paa mig som et koldt Styrtebad. Ja, jeg maatte tage med Dr. Nikola. Da jeg var kommen til den Beslutning, gik jeg hjem.

Men da jeg vaagnede næste Morgen, sad Klogskaben ved mit Leje. Mine Drømme havde ikke været gode. Jeg havde drømt, at jeg blev forgiftet i kinesiske Klostre, lemlæstet af skævojede Bødler og pint paa tusind frygtelige Maader. Skønt disse Natmarer kun var naturlige Udslag af min Spænding, kunde jeg dog ikke frigøre mig for den Tanke, at de kunde blive til Virkelighed. Saa snart jeg havde taget kinesiske Klæder paa, malet mit Ansigt og syet en Pisk paa mit Hoved, vilde jeg være en fuldblods Kineser, der maatte underkaste mig kinesiske Love og Straffe. Og saa var der et andet Punkt, man maatte overveje: Hvordan var Nikola som Rejsekammerat? Kunde jeg stole paa ham i vanskelige og farlige Øjeblikke? Vilde han støtte mig som den ene Kammerat den anden? Og hvis nu et Uheld ramte os, og der var Udsigt til, at den ene kunde slippe, vilde saa ikke Nikola, der var

min Herre, benytte Lejligheden og lade mig i Stikken? I det Tilfælde var mine fem Tusind Pund i Shanghais Bank, og de fem Tusind, som jeg skulde have, naar jeg kom tilbage, mindre værd end intet. Dette bragte mig til et andet Spørgsmaal: Var Nikola rig nok til at kunne betale ti Tusind Pund til en Mand, der ledsagede ham paa saa dumdrstig en Tur? Det var alle vigtige Spørgsmaal, og de maatte besvares, før jeg traf en endelig Bestemmelse. Skønt Barkston havde underrettet mig om at Nikola var velkendt i disse Lande, skønt Benwell, som var i den kinesiske Toldtjeneste, var blevet saa forskrækket, da han havde truffet ham i Klubben, og skønt jeg selv havde hørt en Mængde løjerlige Historier om ham i Saigon og paa Manilla, saa gav dog ingen af dem mig nogen Garanti for hans pekuniære Soliditet. For at berolige mig i denne Henseende, besluttede jeg at udspørge en eller anden upartisk Person om Nikola. Men hvem skulde det være? Jeg gennemgik alle mine Bekendte, men fandt ikke nogen, der kunde hjælpe mig ud over den Vanskelighed. Medens jeg saa klædte mig paa, kom jeg til at tænke paa en Købmand, der ejede et af de største Handelshuse ved Strandpromenaden, og som man troede vidste mere om Folk i Almindelighed og om underlige Folk i Særdeleshed end noget andet Menneske i Kina. Jeg spiste Frokost, modtog min Regning af min Vært med samme overlegne Mine som en Mand, der har ti Tusind Pund staaende hos en Bankier, røg en udmærket Cigar paa Verandaen og drev saa ud i Byen.

Da jeg kom ned paa Strandpromenaden gik jeg langs med den, til jeg opdagede min Vens Kontor. Det vendte ud mod Floden, og det var en af de smukkeste Bygninger i Shanghai. I Forstuen var jeg saa heldig at opdage Købmandens første Comprador³ som straks førte mig ind til ham.

Alexander Mc'Andrew var Skotte, det opdagede man, naar man havde været sammen med ham i fem Minutter. Hans Fader havde været Vægter i en Bank i Glasgow, og selv havde han tilbragt sin første Barndom som en pjaltet, barfodet Dreng paa denne mærkelige Bys Gader. Men Mc'Andrew var stolt af sin tarvelige Oprindelse. Naar han havde Gæster i sin fyrstelige Villa i den engelske Koloni, mindedes han med Glæde de mindre heldige Omstændigheder, der medførte, at han en bidende kold Vintermorgen drog ud for at søge Berømmelse og Rigdom i Østen.

"Nej, se Goddag, Hr. Bruce," udbrød han, idet han rejste sig og trykkede mig varmt i Haanden, "det var jo en ganske uventet Fornøjelse; hvor længe har De været i Shanghai?"

"Længere end jeg bryder mig om at tænke paa," svarede jeg, idet jeg satte mig.

"Og i al den Tid har De ikke været en eneste Gang her; det er ikke pænt af en gammel Ven."

"Nej, jeg maa bede Dem om Undskyldning for det," sagde jeg; "men denne Gang er det ikke gaaet rigtig godt med mig her i Shanghai, og derfor har jeg ikke besøgt nogen. De ser, at jeg er aaben lige over for Dem."

"Det gør mig ondt at høre, at De er i Forlegenhed," sagde han. "Jeg vil ikke være indiskret, men hvis jeg kan være Dem til nogen Tjeneste, haaber jeg oprigtigt, at De vil raade over mig."

"Tak," svarede jeg, "det har jeg allerede bestemt at gøre, det er netop for at raadspørge Dem, at jeg tager mig den Frihed at hilse paa Dem."

"Det glæder mig. I hvilken Henseende er det, De ønsker mit Raad?"

"Ja, jeg maa begynde med at sige Dem, at man har tilbudt mig en Stilling, som skulde indbringe mig 10,000 Pund Sterling."

"Jeg syntes, De sagde, at det ikke gik godt for Dem," udbrød min Ven; "men dette tyder ikke paa, at der er meget i Vejen. Hvad er det for en Stilling?"

"Det har jeg desværre ikke Lov til at sige til nogen."

"Men hvorledes kan jeg saa være Dem til Nytte?"

"Jo, jeg ønsker for det første at vide, om De kan sige mig noget om min Principal."

"Sig mig hans Navn, og jeg skal se, hvad jeg kan gøre," svarede Købmanden ikke uden Stolthed. "Jeg tror nok, at jeg kender ni Mennesker af ti her i Østen, det vil sige, af Folk, der har nogen Betydning."

³ Husets kinesiske Forretningsfører.

"Hans Navn er Nikola," sagde jeg.

"Nikola!" udbrød han ganske forbavset. "Hvad er det for en Forretning, De kan have med Nikola, som skal indbringe Dem 10,000 Pund?"

"En meget vigtig Forretning," svarede jeg, "men det kan gælde Liv og Død. De kender ham altsaa?"

Den gamle Mand lænede sig frem over Bordet og talte næsten hviskende.

"De gør mig bange," sagde jeg, idet hans Alvor gjorde mere Indtryk paa mig, end jeg var glad ved. "Er han ikke god for de Penge?"

"Aa, Penge! Jeg tvivler ikke om, at han kunde betale de Penge en halv Snes Gange, hvis han havde Lyst," svarede den værdige Købmand. "Mellem os sagt, saa kan han trække paa mig til et Beløb af 50,000 Pund."

"Han er altsaa rig?"

"Ja, umaadelig."

"Men hvor i al Verden kommer hans Penge fra?"

"Ja, det kan jeg ikke sige Dem," svarede han; "men hvor de nu end kommer fra, følg mit Raad og tænk to Gange, før De indlader Dem med ham saaledes, at han har Dem i sin Magt. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg for mit Vedkommende ikke er bange for mange Mennesker, men jeg er bange for Nikola, og at jeg ikke er det eneste Menneske i Verden, der er det, det skal jeg bevise Dem ved at læse et Brev for Dem."

Han aabnede en Skrivebordsskuffe og tog et Par Ark Brevpapir frem. Han lagde dem paa Bordet foran sig, glattede dem og begyndte at læse.

"Dette Brev, skal jeg sige Dem," sagde han, "er fra den forhenværende Kolonialesekretær i Ny Syd-Wales, Sylvester Wetherell, en personlig Ven af mig. Jeg springer Begyndelsen over, for den er ganske privat. Han siger altsaa:

"Siden jeg skrev til Dem fra London i Juni Maaned, har jeg gennemgaaet en frygtelig Tid. Som jeg fortalte Dem i et Brev for nogle Aar siden, kom jeg ganske imod min Vilje i Forbindelse med en højst ejendommelig Person, der hedder Nikola. For et Par Aar siden forsvarede jeg en Mand, der gik under Navnet Kina Pete i vor Kriminalret for en Anklage for Mord, og jeg fik ham frikendt. Da han døde og ikke var i Stand til at betale mig, forærede han mig det eneste, han havde at efterlade, nemlig en underlig lille Stok, der var fuld af udskaarne kinesiske Bogstaver. Om den fortalte han mig en vanvittig Historie, men den har siden næsten ført til min Undergang. Af en eller anden ufattelig Grund vilde Nikola absolut have denne Stok, og da jeg nægtede at lade ham faa den, blev jeg udsat for en saa stadig Forfølgelse i de sidste Aar, at jeg nær havde søgt Tilflugt i en Sindssygeanstalt. Han prøvede enhver Maade, som et Menneske kunde benytte eller en dæmonisk Hjerne udklække, for at tvinge mig til at udlevere ham denne Kuriositet. De vil forstaa, hvordan han bar sig ad, naar jeg fortæller Dem, at der to Gange blev gjort Indbrud i mit Hus af kinesiske Røvere, at jeg blev garotteret hundrede Alen fra min egen Gadedør, at min Hustru og Datter blev skræmmede af utallige Trudselsbreve, og at jeg tilsidst blev saa nervøs, at jeg efter min Kones Død flyttede til England for at undslippe fra ham. Nikola fulgte mig, lavede et Komplot imod mig, i hvilket blandt andet følgende Personer var indviklede: Hertugen af Glenbarth, hans Søn, Markien af Beckenham, Sir Richard Hatteras, som siden giftede sig med min Datter, og vor forhenværende Gouvernør, Jarlen af Amberley. Paa Nikolas Foranstaltning blev Beckenham og Hatteras lokkede ind i et Hus i Port Said og holdt fangne der i tre Uger, medens en falsk Adelsmand blev sendt af Sted i Stedet for hans Herlighed for at lære min Datter at kende i Sydney og til sidst at anholde om hendes Haand. Heldigvis lykkedes det imidlertid Sir Richard Hatteras og hans Ven at undslippe, saa de kom tidsnok til at følge Slubberterne til Sydney og advare mig mod det Komplot, der var udklækket imod mig. Resultatet var højst sørgeligt: Da Nikola ikke opnaaede at hævne sig paa mig ved at faa min Datter gift med en Bedrager, havde han den Dumdristighed at bortføre hende fra et Bal i Gouvernementshuset og at bringe hende til en Ø i det stille Hav, hvor vi en Maaned efter befriede hende. Jeg kan ikke sige, om vi havde faaet Lov til at

gøre det, hvis ikke den omtalte Stok, som blev forlangt som Løsesum, ganske tilfældig var kommen i Nikolas Besiddelse. Men han fik Stokken, og nu er vi fri. Senere har min Datter giftet sig med Sir Richard Hatteras, og de bor i Øjeblikket paa hans Gods i England. Jeg antager, De vil undre Dem over, at jeg ikke har anlagt Sag mod denne Nikola, men ærligt talt, Mc'Andrew, jeg er saa bange for ham, at siden jeg har faaet min Datter tilbage og kun har mistet Stokken, som altid har været mig til Besvær, er jeg alt for fornøjet til at tænke mere paa Sagen. Desuden maa jeg tilstaa, at han har arbejdet med en saa djævelsk Snedighed, at jeg, som en Jurist af Profession, ikke kan se nogen Mulighed for, at vi kunde drage ham til Ansvar." —

"Naa, Bruce, hvad mener De saa om Doktor Nikola?"

"Ja, det faar jo Sagen til at se helt anderledes ud," svarede jeg, "men hvis Nikola vil optræde ærligt lige over for mig, saa er 10,000 Pund jo dog 10,000 Pund. Jeg har i tyve Aar prøvet paa at tjene Penge, og dette er alt, hvad jeg ejer og har."

Medens jeg talte, tog jeg alle de Penge, jeg havde, op af Lommen. Der var en fem, seks Mønter, i det hele taget vel seks Shilling og ti Pence.

"Jeg véd ikke, hvad De mener," sagde jeg til Købmanden, "men jeg synes, at Nikolas Karakter maatte være meget slem, hvis man ikke skulde kunne vove at udsætte sig for noget fra hans Side mod at faa 10,000 blanke Guldstykker."

"Jeg er bange for, De er noget letsindig, Bruce," sagde den forsigtige Mc'Andrew. "Hvis De vil følge mit Raad, saa prøv noget andet først; jeg skal hjælpe Dem. Der er en Stilling ledig paa min Ven Websters Kontor. Honoraret er godt og Tjenesten let. Da jeg talte med ham i Morges, var Posten endnu ikke besat. Har De ikke Lyst til at prøve, om De kan faa den? Jeg skal give Dem et Anbefalingsbrev til ham og sige ham, at jeg vil betragte det som en personlig Tjeneste, hvis han ansætter Dem."

"Jeg er Dem meget taknemmelig," svarede jeg. "Jo Tak, jeg tror, jeg vil prøve paa at faa den, før jeg svarer Nikola. Kan jeg faa det Brev straks?"

"Ja, med Fornøjelse, nu skal jeg skrive det."

Han dyppede Pennen og gav sig straks til at skrive. Saa takkede jeg ham varmt for hans Venlighed og gik min Vej med Brevet.

Websters Handelshus laa ved den fjerneste Ende af Strandpromenaden og var ogsaa en smuk Bygning. Jeg spurgte efter Købmanden og blev efter at have ventet lidt ført ind i hans Kontor. Det viste sig, at han var en fuldstændig Modsætning til Mc'Andrew. Han var høj, statelig og umaadelig alvorlig. Han lo sjældent, og naar han gjorde det, var hans Lystighed haard og barsk som hans eget Ydre. Han læste omhyggeligt Anbefalingsbrevet og sagde saa: "Det gør mig meget ondt, Hr. Bruce, at De har haft al den Ulejlighed; det vilde have glædet mig meget for min Ven Mc'Andrews Skyld at optage Dem i min Forretning; men uheldigvis er den omtalte Plads blevet besat for mindre end en Time siden."

"Det var kedeligt," sagde jeg med et lille skuffet Suk. "Jeg er virkelig ogsaa meget uheldig; det er den trettende Plads, jeg forgæves har søgt, siden jeg kom til Shanghai."

"Ja, saa er De jo ikke meget heldig," lød Svaret; "men hvis De har Lyst til at søge endnu en Gang, saa kan jeg maaske skaffe Dem noget. Jeg hører, at Dampskibsselskabet 'Den røde og gule Skorsten' har en ledig Plads paa sit Kontor, og hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at gaa med mig straks, saa skal jeg præsentere Dem for Direktøren, der sandsynligvis i det Tilfælde vil gøre alt, hvad han kan for Dem."

Jeg takkede ham for hans Venlighed, og vi begav os altsaa af Sted til det omtalte Kontor. Men jeg blev atter skuffet, det gik mig akkurat som hos Webster: den ledige Post var lige blevet besat, og da vi fra Direktørens Helligdom traadte ud i Hovedkontoret, sad den nylig ansatte Kontorist allerede ved sin Pult og førte Regnskabsposter ind i en Hovedbog.

Da vi forlod Bygningen, tog jeg Afsked med min Ledsager og gik saa med tungt Hjerte tilbage til min Bolig. Jeg havde ikke været der mere end ti Minutter, da min Vært traadte ind og uden videre

Indledning eller Spor af Høflighed anmodede mig om at afgøre min Regning samme Dag. Da jeg var ganske ude af Stand til at opfylde hans Anmodning, var jeg nødt til at sige ham det, og da han forlod Værelset, var der en afgjort ubehagelig Kølighed i hans Væsen. Jeg sad længe fordybet i ubehagelige Tanker. Hvad skulde jeg gøre? Hver Udvej syntes spærret for mig, og selv om jeg maaske kunde høre om flere Stillinger, hvis jeg blev i Shanghai, saa havde jeg jo ikke Spor af Garanti for, at jeg var mere heldig, end jeg hidtil havde været, og i Mellemtiden skulde jeg jo dog leve, og jeg skulde betale min Regning. Jeg kunde ikke tage bort og ignorere mine Forpligtelser, for jeg havde ikke den nødvendige Kapital til at rejse for, og hvis jeg blev og ikke betalte, saa vilde jeg, inden mange Dage var gaaet, staa som anklaget for den blandede Ret.

Da mine Forhold var saa fortvivlede, var der ikke andet at gøre end at modtage Doktor Nikolas Tilbud. Men jeg vilde ikke gøre det, uden at det virkelig blev fordelagtigt for mig. Hvis han, som han sagde, vilde deponere 5000 Pund for min Regning i Banken, saa var jeg ikke blot frelst, men saa havde jeg en bestemt Garanti for, at han var solvent. Hvis ikke, var det bedre, at jeg lod Sagen komme til Afslutning straks. Jeg forlod derfor Huset og vendte tilbage til Strandpromenaden, og idet jeg satte mig paa et skyggefuldt Sted, overvejede jeg omhyggeligt hele Sagen. Da Mørket faldt paa, var jeg blevet enig med mig selv om, *at jeg vilde tage imod Nikolas Tilbud. ...*

Præcis Klokkeren otte naaede jeg hans Hus og ringede paa Klokkeren. Den samme indfødte Tjener, som havde lukket mig ind den foregaaende Dag, aabnede Døren og underrettede mig om, at hans Herre var hjemme og ventede mig. Efter at jeg var kommen ind, blev jeg ført til det Værelse, hvor jeg havde ventet ham den foregaaende Aften. Igen var jeg overladt til mig selv og mine egne Tanker i fem Minutter; saa gik Døren op, og Doktor Nikola traadte ind.

"God Aften, Hr. Bruce!" sagde han. "De er meget præcis, og det er ikke blot et behageligt Træk i Deres Karakter, men jeg haaber ogsaa, at det er et godt Varsel. Skal vi gaa ind i Værelset ved Siden af, dér kan vi bedre snakke sammen."

Jeg fulgte ham derind og satte mig paa den samme Stol som den foregaaende Aften. Vi havde ikke været der et halvt Minut, før den sorte Kat viste sig. Den genkendte mig som en gammel Ven og gned sit Hoved mod mit Ben.

"De ser, selv Katten er ivrig for at vinde Dem," sagde Nikola med et besynderligt lille Smil. "Jeg tror ikke, der er fem andre Mennesker, den vilde være saa venlig imod efter saa kort et Bekendtskab. Men lad mig høre, hvad De mener. Vil De med mig, eller har De besluttet at sige Nej til mit Tilbud?"

"Jeg har bestemt mig til at følge med Dem paa visse Betingelser; men jeg anser det for rimeligt at sige Dem, at de Betingelser er altsaa bestemte."

"Lad mig høre dem," sagde Nikola med den elskværdige Ynde, som han undertiden viste. "Selv om de er meget strenge, tror jeg, det skal gaa haardt til, om vi ikke kan komme til et Slags Kompromis."

"Naa ja," svarede jeg; "først fordrer jeg, at De indbetaler en Sum af 5000 Pund i en Bank her. Hvis De vil gøre det og give mig en Anvisning, saa kan jeg hæve Resten af Pengene om et Aar, saa er jeg Deres Mand, og De kan gøre Regning paa, at jeg skal gøre, hvad der staar i min Magt, for at tjene Dem."

"Er det det hele, kære Ven?" sagde Nikola rask. "Jeg vil med Fornøjelse deponere 10,000 Pund, for at sikre mig Deres Medvirken; jeg havde ingen Idé om, at det var Penge, De tænkte paa. Undskyld mig et Øjeblik."

Han rejste sig og gik hen til et Bord i den anden Ende af Værelset. Saa satte han sig ned og skrev i et Par Minutter, vendte tilbage og rakte mig et Stykke Papir, som jeg saá var en Anvisning paa 10,000 Pund.

"Dér er Deres Penge," sagde han, "De kan præsentere Anvisningen, saa snart De vil, og Banken udbetaler dem straks. Naa, det er vel tilstrækkeligt til at overbevise Dem om, at mine Hensigter er ærlige, saa nu er De vel parat til at slutte Dem til mig?"

"Vent et Øjeblik," sagde jeg, "det er ikke det hele. De har behandlet mig meget gentilt, og det er kun rimeligt, at jeg opfører mig paa lignende Maade imod Dem."

"Tak," svarede Nikola. "Hvad har De saa at sige mig?"

"Kender De en Mand, der hedder Wetherell?"

"Ja," svarede Nikola; "han var Kolonialsekretær i Ny Syd-Wales til omtrent for et halvt Aar siden. Jeg har meget gode Grunde til at kende ham. Jeg havde den Ære at bortføre hans Datter fra Sydney, og jeg indespærrede hans Svigersøn i Port Said. Naturligvis kender jeg ham. De ser, at jeg ogsaa er aaben lige over for Dem."

"Ja, umaadelig! Undskyld Udtrykket – men var det ogsaa en ganske fin Historie?"

"Det afhænger af, hvad De anser for en fin Historie. For Dem f. Eks., som har Deres egne Forestillinger om, hvad der er Ret, og hvad der er Uret, kan det maaske synes lidt underligt, men med mig forholder Sagen sig anderledes. Jeg betragter alt, hvad jeg gør, som rigtigt, og i ni Tilfælde af ti vilde jeg vist anse det, De gør, for galt. Wetherell kunde have sparet sig den Ulejlighed ved at sælge den Stok til mig, som Kina-Pete gav ham, og som han skrev om til Mc'Andrew, der læste Brevet for Dem i Morges."

"Hvor véd De det fra?"

"Ja, hvorfra véd jeg i det hele taget noget?" spurgte Nikola, idet han slog ud med Haanden. "Han læste det, og hvis De vil se stift paa mig et Øjeblik, skal jeg nøjagtig sige Dem Resten af Deres Samtale."

"Det er vist ikke nødvendigt," svarede jeg.

"Nej, det er det vist ikke," sagde Nikola roligt, idet han tændte en Cigaret. "Er De tilfreds med min Forklaring?"

"Var det en Forklaring?" spurgte jeg.

Nikola svarede kun med et Smil og tog Katten paa Skødet. Han klappede den med sine lange, hvide Fingre og saá samtidig paa mig under de halvt lukkede Øjenlaag.

"Hør, jeg kan godt lide Dem," sagde han lidt efter. "Der er noget saa forbistret praktisk ved Dem. Hver Gang De begynder at tale, gør De det Indtryk paa mig, at De vil sige noget ualmindeligt."

"Tak!"

"Men jeg vilde tilføje, at Resten af Deres Sætning stadig ødelægger det Indtryk."

"De har øjensynlig et meget tarveligt Indtryk af min Begavelse?"

"Aldeles ikke, det er mig, der skal sige de gode Ting, der skal siges, og De skal gøre dem, saa deler vi Arbejdet lige. Naa, skal vi saa rejse sammen eller ikke?"

"Ja, jeg rejser med Dem," svarede jeg.

"Det glæder mig umaadeligt," sagde Nikola, idet han strakte Haanden frem, "lad os give hinanden Haanden paa det."

Vi gav hinanden Haanden, og han saá mig lige ind i Ansigtet.

"Jeg vil sige Dem én Gang for alle," sagde han, "at hvis De er ærlig og oprigtig lige over for mig, saa støtter jeg Dem, hvad der end sker, men hvis De skubber Dem fra et eneste Atom af Deres Ansvar, ja, saa kan De takke Dem selv for, hvad der sker. Nu har jeg advaret Dem aabent og ærligt, ikke sandt?"

"Jo," svarede jeg. "Maa jeg saa faa noget at vide om Planen selv og om, naar De har i Sinde at rejse."

III. KAPITEL

Nikolas Plan

"Ja, med Fornøjelse," sagde Dr. Nikola og satte sig mageligt til Rette i sin Stol og tændte en ny Cigaret. "Det er jo ganske naturligt, at jeg oplyser Dem om alt, siden De vil gaa sammen med mig. Jeg behøver ikke at bede Dem om at beholde alt det, jeg siger Dem, for Dem selv, det vil Deres egen sunde Sans nok sørge for. Det er ogsaa muligt, at De synes, jeg overvurderer min Plans Vigtighed, men jeg vil sige Dem, at dersom visse Folk her i Byen fik at vide, at jeg var kommen i Besiddelse af den Stok, der omtales i Wetherells Brev, saa vilde mit Liv her i Shanghai ikke være en Smule værd. Jeg maa ganske kort give Dem et Overblik over Sagen, for saa vidt som det staar i Forbindelse med det hemmelighedsfulde Selskab. Husk paa, at jeg har taget meget grundigt fat paa Sagen. Det er ikke en Kæphest, som jeg rider paa, og ikke et ledigt Øjeblikks Adspredelse, men det er en Ting, jeg har ofret en stor Del af mit Liv paa at undersøge og studere. For at opnaa de Oplysninger, jeg trængte til, har jeg maattet opspore Folk rundt omkring i hele Verden. Da jeg begyndte mine Forberedelser paa at faa Wetherell til at overlade mig det, jeg ønskede, havde jeg fulgt en Mand lige til Cuyaba paa Grænsen af Brasilien og Bolivia. Denne Mand havde tidligere været Købmand i det vestlige Kina, og i denne Egenskab havde han hørt en mærkelig Historie, som stod i Forbindelse med en vis Sekt, hvis Kloster findes i Bjergene paa Vejen til Thibet. Det kostede mig seks Maaneders uophørlig Rejse og næsten tusind Pund i rede Penge at finde denne Mand, og da jeg gjorde det, var alt, hvad jeg fik ud af ham, en halv Snes Sætninger; kort sagt: jeg betalte ham rigelig ti Pund for hvert Ord af en Underretning, som De sandsynligvis ikke vilde have givet ham ti Pence for. Men jeg kendte dens Værdi. Jeg fulgte en anden Mand til Montevideo for at faa Beskrivelsen af en ukendt kinesisk Landsby, en tredie til Guldkysten for at faa Navnet paa en buddhistisk Præst, og en russisk Jøde til Nishnij Novgorod for at faa en Tingest, han bar ved sin Urkæde, og hvis Værdi han ikke havde den ringeste Forestilling om. De Oplysninger, jeg saaledes fik personligt, lagde jeg til de Meddelelser, jeg havde faaet ved Korrespondance, og da jeg havde samlet alt dette, uddrog jeg deraf en fuldstændig Historie af mine Undersøgelser lige til den Tid. Da det var gjort, tror jeg nok, at jeg uden Pral kan sige, at med Undtagelse af tre Mænd, som for Resten ikke har Lov til at røbe noget, og som rimeligvis ikke engang véd, at der eksisterer noget i Verden udenfor deres Klostermure, – med Undtagelse af de tre véd jeg mindst seks Gange saa meget om det omtalte Samfund som noget Menneske, der lever. Efter denne Indledning vil jeg give Dem et fuldstændigt Referat af Sagen. Saa vidt som jeg kan se, var der i Aaret 288 før Kristus, paa den Tid, da Devenipiatissa plantede det hellige Bo-Træ i Anuradhapura paa Ceylon tre Præster, som var bekendte for deres overordentlig store Fromhed og for deres videnskabelige Undersøgelser, og som udvandrede fra, hvad der nu er Øen Ceylon, til Asiens Fastland. Da de var komne gennem det Land, som nu hedder Birma, naaede de op til Midten af det Land, vi nu kalder Thibet. Her døde to af dem, og den sidste byggede sammen med sine ny Værkfæller et Kloster, hvor de samlede en Del Tilhængere og fortsatte deres Undersøgelser. Skønt den yderste Hemmelighedsfuldhed blev iagttaget, havde Rygtet om deres Gerninger efter et Par Aars Forløb udbredt sig. At dette var Tilfældet, véd vi, for vi finder dem stadig omtalte af kinesiske Historieforskere. Jeg skal citere en."

Dr. Nikola rejste sig fra sin Stol og gik hen til et gammelt Skab i den modsatte Ende af Værelset. Af dette fremtog han en stor Bog, i hvilken der var opklæbet utallige udklippede Sedler og Manuskripter. Han tog den med hen til mig og satte sig igen. Saa vendte han Bladene, fandt, hvad han ønskede, og lavede sig til at læse.

"Det vil interessere Dem at vide," sagde han, idet han så paa mig, "at det Afsnit, jeg vil læse for Dem, og som jeg selv meget omhyggeligt har oversat, blev skrevet i samme Aar og Maaned, da Vilhelm Erobreren landede i England. Det lyder som følger:

"Det er med nogen Mistillid, at jeg taler om denne store Sekt og om dens særlige Evner. Det paastaas af dem, som er lettroende i saadanne Sager, at disse Folks Dygtighed til at helbrede er større end alle andre levende Menneskers, og at deres Evne til at udføre Trolddomsgerninger, overgaar alle andres. Det siges desuden, at de har Magt til at genopvække de døde og til at forlænge Menneskets Levealder ud over det almindelige. Men om disse Ting kan jeg kun skrive, hvad man har fortalt mig."

Dr. Nikola slog en anden Side op.

"Efter at have oversprunget fem Hundrede Aar," sagde han, "finder vi dem igen omtalt, denne Gang af Forfatteren Feng Lao Lan, en bekendt kinesisk Historieskriver, som levede omkring Aaret 1500. Han meddeler, at de var til stort Besvær for Kongeriget i Almindelighed. Fra at have været en Samling af nogle faa simple Munke, der levede i et ensomt Kloster i Thibet, er de nu blevet et af de største hemmelige Samfund i Østen, skønt den mystiske Magt, som de antages at besidde, er indskrænket til de tre Hovedmænd eller Øverstebrodre. Henimod Slutningen af det 16. Aarhundrede er det sikkert, at de øvede saa stor en Indflydelse i politiske Sager, at det berettigede Regeringen til at udstede Befaling til deres Udryddelse. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at det almægtige Samfund, som har Valgsproget 'Hoan Cheng Hok Beng,' og som De véd øvede en saa umaadelig Indflydelse i Kina til for ganske kort Tid siden, kun var en Aflægger af det Samfund, som jeg er saa ivrig efter at udforske. At Sekten virkelig besidder de videnskabelige og hemmelige Kundskaber, som man har tilskrevet den i over to Tusind Aar, det er jeg overbevist om, og hvis der er nogen Magt, som kan hjælpe mig til at trænge ind i dens Hemmeligheder, saa agter jeg at benytte den. I vort eget og i andre Lande, som vi plejer at kalde civiliserede, har man længe haft for Skik at latterliggøre enhver Tro paa, hvad der ikke tydelig kan ses og forstaas af de allerjævneste Mennesker. For Gennemsnits-Englænderen findes der ingen mystisk Verden. Men hvor er han ikke i Modstrid med sig selv i Grunden? For hvis han er rettroende, saa siger han, at han tror fast paa, at naar Legemet dør, saa gaar Sjælen til Himlen, det vil sige Olympen, Elysium, Arkadien, Hesperidernes Have, Valhalla, Paradis eller Nirvana, alt eftersom Forholdene er. Han har intet Begreb om, eller snarere tror jeg, han kan ikke give nogen Beskrivelse af, hvad Slags Sted hans Himmel kan være. Han har alle mulige ubestemte Idéer om den, men skønt det hører med til hans Religion at tro aldeles fast paa, at der findes saadant et Sted, er det svøbt i mer eller mindre uigennemtrængelige Skyer. For at sige Resultatet kort: Han tror, at medens saadanne Ting som, skal vi sige, Teosofien, er noget Erkevrøvl og ikke fortjener, at man skænker dem en Tanke, saa har Menneskets Livsessens en anden og større Tilværelse efter Døden. Med andre Ord, for at sige min Mening lidt mere tydeligt: Det er ganske sikkert, at dersom man lo af ham, som han ler af Teosofien og Spiritualismen, saa vilde han anse sig for berettiget til at betragte éns Latter som en Haan mod hans Intelligens. Og dog befinder han sig i den yderste Modsigelse med sig selv. Man kan undre sig over, hvad alt dette Nonsens fører til, men hvis jeg vilde beskrive Dem alle de mærkelige Ting, jeg har set i forskellige Lande i Østen, og de vidunderlige Meddelelser, jeg paa første Haand har faaet af andre, saa tror jeg nok, jeg rolig kan sige, at De vilde anse mig enten for en Heksemester eller en latterlig lettroende Person. Ja, Bruce, jeg har været Vidne til Ting, som synes at stride mod alle Naturlove. Skønt der nu og da blev gjort Kunster, er jeg overbevist om, at Fænomenerne i de fleste Tilfælde var virkelige. Og det bringer mig til det Spørgsmaal: Hvad er nu egentlig Kunster, og hvad er det ikke? Det, jeg sandsynligvis kalder Taskenspillerkunster, det vil De i ni Tilfælde af ti anse for den største Trolddom. Men nu har vi talt nok om det; lad mig give Dem en Illustration til, hvad jeg mener."

Han gik hen til en Buffet og tog et almindeligt Glas og en Karaffel Vand, som han stillede paa Bordet ved Siden af sig. Saa satte han sig igen og fyldte Glasset, saa det var lige ved at flyde over. Jeg iagttog ham omhyggeligt, idet jeg spekulerede paa, hvad der nu skulde følge.

"Vil De selv undersøge Glasset?" sagde han. "De vil se, at det er ganske fuldt af Vand. Vil De overbevise Dem om det!"

Jeg undersøgte Glasset og opdagede, at det var saa fuldt, at det var umuligt at flytte det uden at spilde noget af dets Indhold. Saa sagde jeg til ham, at jeg var overbevist om, at det var fuldt.

"Meget vel," sagde han, "i saa Tilfælde vil jeg give Dem et Eksempel paa, hvad jeg kunde have Lyst til at kalde 'Sjæl kontra Legeme.' Det Glas er ganske fuldt, som De har set. Pas nu paa!"

Fra en Bakke ved Siden af tog han en Tændstik, tændte et Voksllys, og da det var kommet godt i Brand, holdt han det hen over Glasset, saa at en Draabe Voks faldt ned i det.

"Naa," sagde han, "nu vil jeg bede Dem om at passe opmærksomt paa det Voks, medens jeg tæller til tyve."

Jeg gjorde, som han sagde, idet jeg holdt Øjnene stift fæstede paa den lille runde Voksklat, der flød paa Overfladen af Vandet, jeg saa paa den, og Vandet sank langsomt dybere og dybere, medens Nikolas Stemme lød ganske monotont; til sidst var Glasset fuldstændig tomt.

"Rejs Dem saa og undersøg det, men rør ikke ved Glasset," sagde min Vært. "Overbevis Dem om, at det er tomt, for jeg skal straks kalde Dem til Vidne derpaa."

Jeg undersøgte omhyggelig Glasset og bevidnede, at der, saa vidt jeg troede, ikke var en Draabe Vand i det.

"Det er godt," sagde Nikola. "Vil De nu være saa god at sætte Dem ned og passe paa endnu en Gang."

Denne Gang talte han tilbage, og medens han gjorde det, steg Vandet igen i Glasset, til det var fuldt, og Vokset flød atter paa Overfladen.

Et Øjeblik var vi begge tavse. Saa hældte Nikola Vandet tilbage i Karaflen og gav mig Glasset.

"Undersøg det omhyggeligt," sagde han, "ellers kunde De tænke Dem, at det var lavet i en engelsk Trylleapparatfabrik. Overbevis Dem om det, og lad mig saa høre, hvad De mener om dette."

Jeg undersøgte Glasset saa nøje som muligt, men der var ikke Tegn paa nogen Præparation eller nogen hemmelig Mekanisme.

"Jeg kan ikke forstaa det," sagde jeg, "og jeg kan virkelig ikke give Dem nogen Forklaring."

"Og dog er De ikke fuldstændig overbevist om, at det ikke er et snedigt Kunststykke, jeg har gjort, af den Slags, som man kan se hos Maskelyne og Cook i London. Lad mig give Dem to Prøver til. Se mig spændt ind i Ansigtet, indtil det Ur derhenne paa Kamingesimsen, som nu viser to Minutter i halv ti, slaar halv."

Jeg gjorde, som han sagde, og jeg mindes aldrig nogensinde før at have set et mere koncentreret Blik end hans. Jeg har ofte hørt Folk sige, at naar Personer, der var begavede med hypnotiske Evner, saå paa dem, saa følte de sig til Mode, som om de ingen Nakke havde. I dette Tilfælde kan jeg kun sige, at jeg ikke blot følte mig til Mode, som om jeg ingen Nakke havde, men som om jeg slet ikke havde noget Hoved. De to Minutter var lige saa lange som to Timer. Saa slog Klokken og Nikola sagde:

"Smøg Deres venstre Skjortearme op og undersøg Deres Arm."

Jeg gjorde, som han befalede og saå nu en nøjagtig Gengivelse af min egen Underskrift med røde Prikker paa Huden. Medens jeg saå paa den, forsvandt den efterhaanden, og i Løbet af et halvt Minut var den helt borte.

"Det er det, jeg kalder et Kunststykke; med andre Ord: det er hverken mer eller mindre end Hypnotisme. Men De vil undre Dem over, at jeg har gjort mig saa megen Ulejlighed. For det første gik Vandet slet ikke ud af Glasset, som De troede, men det blev der ganske roligt, som De havde set det fra Begyndelsen af. Jeg ønskede simpelthen, at De skulde indbilde Dem, at det forsvandt, og Deres Fantasi opfyldte den Fordring, jeg stillede til den. I det sidste Eksperiment havde De en anden Prøve paa det samme. Naturligvis kan begge Tilfælde meget let forklares selv af et Menneske, der har givet sig saa lidt af med den mystiske Verden som De, men selv om De nu kalder det Hypnotisme, kan De saa give mig en Forklaring af, hvad De mener med det Udtryk?"

"Simpelthen, at Deres Aand er stærkere end min," svarede jeg, "og derfor kan De beherske den."

"Det er ganske vist den almindelige Teori," svarede han, "men den er vist neppe korrekt. Selv om min Aand var stærkere, hvor kunde jeg saa overføre Tanker, som er i min Hjerne, til Deres?"

"Det kan jeg slet ikke forklare," svarede jeg. "Men maa man ikke henregne det under det, man kalder Tankeoverførelse?"

"Jo, det vil jeg gerne indrømme, men man kan lige saa godt, som De gør, kalde det Hypnotisme. Jeg vil imidlertid sige Dem, at begge disse Illustrationer blev givne for at føre os til en anden, der bringer os endnu nærmere til den Slutning, jeg gerne vil komme til. Prøv nu paa at henvende Deres Opmærksomhed fuldstændig paa mig; læg frem for alt Mærke til min Finger."

Medens han talte, begyndte han at svinge i Luften med Pegefingeren. Den bevægede sig frem og tilbage og dannede Ottetaller, og jeg fulgte hver Bevægelse meget omhyggeligt. Et Øjeblik efter syntes en lille blaa Flamme at bevæge sig for Enden af Pegefingeren. Saa, maaske efter et Minut, saå jeg, eller syntes jeg at se, noget, der lignede en Sky, som gik ned i den fjerneste Krog af Værelset. Den var nær ved Gulvet, da jeg først lagde Mærke til den, saa steg den omtrent en tre Fod op og kom langsomt hen imod mig. Lidt efter lidt tiltog den i Størrelse. Saa antog den bestemte Former og voksede, indtil jeg syntes, at jeg opdagede Omridset af en menneskelig Skikkelse. Denne Lighed tog hurtigt til, og jeg kunde nu tydeligt skelne en Mands Hoved og Skikkelse. Han var høj og velskabt, hans Hoved var kastet tilbage, og hans Øjne mødte mine med et ivrigt om end behersket Blik. Hver Enkelthed var fuldkommen, om det saa var en Ring paa hans Lillefinger. Ja, hvis jeg havde mødt Manden paa Gaden den næste Dag, er jeg vis paa, at jeg vilde have kendt ham straks. Et underligt, orangefarvet Lys omgav ham næsten helt, og i mindre end et Minut var han igen forsvunden i Skyen; denne trak sig tilbage til Krogen, blev mindre og mindre og forsvandt tilsidst helt. Jeg gyste lidt, som om jeg vaagnede efter en uhyggelig Drøm, og vendte mig hen imod Nikola, der iagttog mig med halvt lukkede Øjne.

Efter at jeg var kommen helt til mig selv igen, tog han et Album fra Bordet og rakte mig det.

"Se, om De kan finde et Fotografi af den Mand, De lige har set, her i denne Bog."

Jeg lukkede den op og vendte ivrigt Bladene, indtil jeg omtrent i Midten opdagede en nøjagtig Reproduktion af det Syn, jeg havde set. Skikkelse og Ansigt, Holdning og Udtryk var ganske ens, selv Ringen paa den lille Finger saå jeg. Jeg var fuldstændig overvældet.

"Hvad mener De om mit Eksperiment?" spurgte Nikola.

"Ja, det er jo højst vidunderligt," sagde jeg.

"Men hvorledes forklarer De det?" spurgte han.

"Jeg kan aldeles ikke forklare det," svarede jeg. "Jeg kan kun antage, som De sagde før, at det ogsaa maa have været Hypnotisme."

"Akkurat," sagde Nikola! "men De vil se, at jeg i dette Tilfælde uden ydre Midler ikke blot har bevirket, at De saå, hvad jeg tænkte paa, men at jeg ogsaa fremkaldte det bestemte Udtryk, som den fotograferede Person havde. Prøven var overmaade heldig. Men hvorledes overførte jeg det Billede, som var i min Tanke, paa Deres Øjes Nethinde? De var ganske sikker paa, at De saå Vandet forsvinde i Glasset for et Øjeblik siden. De vilde have givet Deres Æresord i Pant paa, at De saå Deres Navn paa Deres Arm, og under andre Omstændigheder vilde De sandsynligvis have lét, hvis jeg forsikrede Dem om, at De ikke saå den Mand, hvis Fotografi findes i dette Album. Meget vel! Naar nu det er afgjort, kan De saa tvivle om, at jeg, selv om jeg ikke var til Stede i Værelset, kunde vække Dem om Natten og lade Dem se en eller anden Ven, som De vidste var død for længe siden, staa ved Deres Seng? Skal jeg svæve omkring i Luften for Dem? Skal jeg føre Dem ud af dette Værelse og bringe Dem ned paa det stille Oceans Bund? Skal jeg føre Dem op i Himlen eller ned i det dybeste Helvede? De behøver kun at sige, hvad De ønsker at se, og jeg skal vise Dem det lige saa sikkert og fuldkomment, som De saå de andre Ting. Men husk paa, at alt, hvad jeg har gjort, kun er, hvad vi kalder Kunster, for det er gjort ved Hjælp af Hypnotisme, der efter min Mening, selv om De anser

den for saa hemmelighedsfuld, hverken er mer eller mindre end at faa Folk til at tro, hvad man vil, ved sin egen Aands særlige Evner. Men svar mig nu paa dette: Hvis Hypnotismen kun er den allermindste Begyndelse til de Kundskaber, som den Sekt, jeg prøver paa at opdage, er i Besiddelse af, hvorledes maa saa dens største Hemmeligheder ikke være? Tro mig, naar jeg siger Dem, at hvad jeg har vist Dem i Aften, det er som et Muldvarpeskud mod et Bjerg i Sammenligning med, hvad De vil erfare, hvis vi kan trænge igennem til det Sted, jeg har talt til Dem om. Det giver jeg Dem mit Ord paa. Og besvar mig nu det Spørgsmaal: Er det Umagen værd at prøve derpaa eller ikke?"

"Det er Umagen værd," udbrød jeg begejstret. "Jeg vil gaa med Dem og tjene Dem paa bedste Maade; hvis De spiller ærligt Spil med mig, vil jeg gøre det samme med Dem. Men der er endnu et Spørgsmaal, jeg maa gøre Dem: Den Stok, som De fik af Wetherell, har den noget at gøre med det Arbejde, vi har for?"

"Ja, den har," svarede han, "den er Nøglen til alt. Oprindeligt, skal jeg sige Dem, var der kun tre saadanne Stokke til. Hver enkelt af de tre Førere af Sekten havde sin af dem. En af de tre forlod i et eller andet Øjemed Klosteret og kom ud i Verden. Han døde paa en hemmelighedsfuld Maade, og Stokken gik over til Abbeden i Yung Ho-Kung i Peking, fra hvem den blev stjaalet af en Englænder i min Tjeneste, der kaldtes Kina Pete, og som vovede sit Liv forklædt som thibetansk Munk for at faa den. Da han havde stjaalet den, narrede han mig og flygtede til Australien uden at kende sin Skats virkelige Værdi. Det hemmelige Samfund opdagede sit Tab og sendte nogle Mænd efter ham. Under et Forsøg paa at bemægtige sig den blev en af disse Kinesere dræbt i Nærheden af Queensland, og Kina Pete blev arresteret i Sydney, anklaget for at have myrdet ham. Wetherell forsvarede ham og fik ham frikendt, og da han ikke kunde betale ham for denne Tjeneste, forærede han ham Stokken. En Maaned senere naaede jeg Sydney for at søge den, men Kineserne var der før mig. Vi prøvede begge Parter paa at komme i Besiddelse af den, men det lykkedes ingen af os paa Grund af Wetherells Haardnakkethed. Jeg bød Wetherell, hvad han vilde have, for den, men han sagde Nej. Jeg bad ham, bønfuldt ham, alt forgæves. Saa besluttede jeg at tage den med Magt. De véd, hvorledes det gik. Alt det hændte for et halvt Aar siden. Saa snart den var i min Besiddelse, vendte jeg tilbage hertil med den Hensigt at trænge ind i det Indre for at prøve paa at opdage, hvad jeg saa gerne vilde vide."

"Og hvor er Stokken nu?" spurgte jeg.

"Jeg opbevarer den selv," svarede han. "Hvis De gerne vil se den, skal det være mig en Fornøjelse at vise Dem den."

"Jeg vilde meget gerne se den," svarede jeg.

Med disse Ord forlod han Værelset for at vende tilbage efter fem Minutters Forløb. Han satte sig ned, trak et lille Federal op af Lommen, og af det fremtog han en meget lille Stok. Det var en ganske almindelig lille Tingest, kulsort og bedækket med kinesiske Bogstaver i Guld. Et lille Guldbaand, der var meget falmet og viste Tegn paa at være gaaet igennem mange Hænder var gjort fast i den ene Ende.

Han rakte mig den, og jeg undersøgte den omhyggeligt.

"Men hvis denne Stok oprindeligt er blevet stjaalet," sagde jeg, "saa vil De da ikke være saa uforsigtig at give Dem i det omtalte Samfunds Magt med Stokken i Deres Besiddelse? Det vilde jo være den visse Død."

"Hvis det altsammen laa lige ud ad Landevejen, og der ingen Fare var at udsætte sig for, saa tvivler jeg meget om, at jeg vilde betale Dem 10,000 Pund for den Fornøjelse at have Deres Selskab," svarede han. "Det er, fordi der er stor Fare, og fordi jeg maa have lidt Hjælp – skønt jeg tvivler i høj Grad om, at vi nogensinde slipper levende fra det – at jeg tager Dem med mig. Jeg vil opdage de Folks Hemmelighed, hvis det er muligt, og jeg ønsker ogsaa, at denne Stok, som utvivlsomt er Nøglen til den yderste Port, saa at sige skal hjælpe mig i mine Anstrengelser. Hvis De er bange for at ledsage mig, efter at De har hørt det hele, vil jeg tillade Dem at svigte Deres Løfte og trække Dem tilbage, medens det endnu er Tid."

"Jeg har ikke Spor af Lyst til at trække mig tilbage," svarede jeg. "Jeg véd ikke, at jeg er kækkere end de fleste, men hvis De vil tage af Sted, saa er jeg rede til at ledsage Dem."

"Lad os give hinanden Haanden paa det," udbrød han, idet han rakte mig sin Haand.

"Sig mig nu, hvad De har i Sinde at gøre," sagde jeg. "Hvorledes vil De begynde?"

"Ja, for det første," sagde Nikola, "vil jeg vente her, indtil der kommer en Mand, jeg venter fra Peking. Det er en af det hemmelige Samfunds Lægbrødre, som er kommen under min Indflydelse, og saa snart han viser sig, og jeg har faaet Underretning af ham, saa forklæder vi os, jeg som Embedsmand fra en af Kystprovinserne, De som min Sekretær, og saa tager vi sammen til Hovedstaden. Naar vi er ankomne der, vil vi trænge ind i Lamaklostret, det mærkeligste antieuropæiske Kloster i hele Kina, og der vil vi ved et eller andet Middel afpresse Ypperstepræsten tilstrækkelige Meddelelser, saa vi kan gøre det næste Skridt. Derefter rejser vi videre alt efter Omstændighederne."

"Hvornaar mener De at vi skal rejse?"

"Saa snart Manden kommer; maaske i Aften, sandsynligvis i Morgen tidlig."

"Og saa var det Forklædningerne!"

"Jeg har alt, hvad vi trænger til."

"I saa Tilfælde, antager jeg, at der intet er at gøre, før Sendebudet kommer."

"Nej, det tror jeg ikke."

"Hvis De saa tillader, vil jeg sige Farvel og gaa i Seng. Saafrømt jeg ikke hører fra Dem i Aften, hvornaar vil De saa have, at jeg skal se ind til Dem i Morgen?"

"Det skal jeg lade Dem vide før Frokost. De er da ikke bange, vel?"

"Ikke Spor."

"Og De siger ikke noget til nogen om vor Mission, selv om man skulde prøve paa at tvinge Dem til det."

"Nej, det har jeg jo lovet," svarede jeg, idet jeg rejste mig.

Jeg fulgte ham atter ned i Villaens Korridor og ud paa Verandaen. Saa trykkede vi hinanden i Haanden, og jeg traadte ud paa Gaden.

Da jeg drejede om Hjørnet og gik i Retning af Vejen, der fører til den engelske Koloni, saå jeg en Mand, utvivlsomt en Kineser, rejse sig fra en Krog og følge mig. Han holdt sig et Par Hundrede Skridt bag mig i nogle Minutter, saa kom der en anden hen til ham, og denne forlod straks efter sin Kammerat ved en Korsvej og fortsatte Marchen. Om dette Spioneri kun var tilfældigt, eller om jeg virkelig blev udspejdet af dem, det kunde jeg i nogen Tid ikke opdage; men da jeg saå den anden overgive Hvervet til en tredie, og da den tredie begyndte at formindske Afstanden mellem os, maa jeg tilstaa, at jeg ikke var helt rolig. Da jeg derfor kom til en befærdet Plads, skyndte jeg mig, og efter at være gaaet hundrede Skridt, ilede jeg ned ad en Sidegade; denne førte mig til et andet Stræde, gennem hvilket jeg kom i Nærheden af det Hus, jeg vilde naa.

Jeg kunde se Lys bevæge sig derinde, saa Beboerne var endnu ikke gaaet i Seng. Da jeg bankede, traadte én ud af Værelset til højre i Korridoren og kom henimod Døren, og da han aabnede den, opdagede jeg, at det var Mc'Andrew selv.

"Hvad behager, er det Dem, Bruce?" udbrød han forbavset, saa snart han opdagede, hvem hans Gæst var. "De har valgt et temmelig sent Tidspunkt for Deres Besøg; men det er lige meget, kom blot ind; det glæder mig at se Dem."

Medens han talte, førte han mig ind i det Værelse, han lige var kommen ud af. Det var hans Spisestue, som var udstyret paa en noget tung, men overdaadig Maade. I en Stol ved det lange Bord – for Mc'Andrew havde en stor Familie, og de var tolv til Bords hver Dag – sad der en lille graahaaret Dame, hans Hustru, og lige over hende en smuk, ung Pige paa seksten Aar, som syede; det var hans yngste Datter og hans Kæledægge. Jeg kunde se paa deres Ansigter, at mit sene Besøg ogsaa gjorde dem forbavset, men efter et Par almindelige Bemærkninger sagde de Godnat og forlod Værelset.

"Jeg antager, at De har en meget vigtig Grund til dette Besøg, ellers vilde De vel ikke være her?" sagde Mc'Andrew, idet han rakte mig en Cigarkasse. "Har De hørt om nogen ny Plads, eller er Deres uskyldige Ven Nikola begyndt at snyde Dem?"

"Nej, der er ikke Tale om nogen af de Ting," svarede jeg leende, "men da jeg efter al Sandsynlighed forlader Shanghai i Morgen tidlig, før Bankerne lukker op, kommer jeg til Dem for at se, om jeg kan faa Dem til at tage Dem af denne Anvisning for mig."

Jeg tog Dr. Nikolas Anvisning frem og rakte ham den. Han tog den, stirrede paa den, saá op paa mig, saá igen paa den og gav sig til at fløjte.

"Det ser jo unægtelig ud som en Forretning," sagde han.

"Ja, ikke sandt?" svarede jeg. "Jeg kan neppe tro, at jeg er 10,000 Pund værd."

"Ja, man maa jo ønske Dem til Lykke. Men hvad er det, De vil have, at jeg skal gøre?" spurgte Mc'Andrew, idet han blev ved med at vende Anvisningen, som om det var en eller anden Talisman, der pludselig kunde gribe ham og forvandle ham til en Kamel eller en Blæksprutte, før han vidste af det.

"Jeg vilde gerne have, at De skulde gemme den for mig," svarede jeg, "og deponere den i Deres Bank, hvis De ikke har noget imod det. Jeg rejser min Vej og bliver sikkert et halvt Aar, muligvis et helt Aar borte, og naar jeg kommer tilbage til Shanghai, skal jeg komme til Dem og forlange den, det vil sige – hvis jeg kommer tilbage."

"Og hvis De nu ikke gør det?"

"I saa Fald efterlader jeg det hele til Dem. Vil De i Mellemtiden være saa venlig at give mig et Forskud paa tyve Pund? Har De noget imod det?"

"Nej, ikke det mindste," svarede han; "men det er bedst, vi faar skrevet det op altsammen, saa at der ingen Fejltagelse kan ske."

Han tog et Ark Brevpapir frem og skrev nogle Linier paa det, hvorpaa han lod mig undertegne det, idet han kaldte paa en af sine Sønner, for at han kunde bevidne min Underskrifts Rigtighed. Da denne Formalitet var udført, rakte han mig tyve Pund i Sedler og engelsk Guld, og vor Forretning var afsluttet. Jeg rejste mig for at gaa.

"Bruce," sagde den gamle Herre paa sin sædvanlige venlige Maade, idet han lagde Haanden paa min Skulder, "jeg véd ikke, hvad det er, De er i Færd med, og det kan vist ikke nytte, jeg spørger om det, men jeg véd, at De har været i temmelig indskrænkede Forhold i den senere Tid, og jeg er bange for, at De indlader Dem paa en eller anden Uforsigtighed eller Dumhed. For Himlens Skyld, overvej omhyggeligt, hvad der taler for og imod, før De gør Skridtet fuldt ud; husk paa, at et Øjeblikks Daarskab kan ødelægge hele Deres Liv."

"De behøver ikke at være bange i den Henseende," svarede jeg. "Jeg indlader mig paa dette Skridt med aabne Øjne; men jeg er Dem alligevel taknemlig for Deres Advarsel og for, hvad De har gjort for mig. Godnat og lev vel!"

Jeg trykkede ham i Haanden og forlod Villaen.

Jeg var ikke halvtredsindstyve Skridt fra Porten, da en Lyd bag ved fik mig til at vende mig om. En Mand havde siddet i Skyggen paa den anden Side af Vejen; han rejste sig nu og begyndte at følge mig. Jeg var ikke i mindste Tvivl om, at det var den samme Person, der havde ledsaget mig til Mc'Andrews Hus. Saa drejede jeg til højre ned ad en Sidevej for at se, om han vilde forfølge mig. Han gik samme Vej. Jeg drejede om igen, han gjorde det samme. Jeg gik over et Stykke aaben Grund i Stedet for at holde mig i den lige Retning, jeg hidtil havde fulgt, og han gjorde det samme. Denne Spioneren blev foruroligende, saa jeg fremskyndede min Gang, og da jeg var kommet til en Sidegade med et højt Stakit paa den ene Side, gik jeg langs med dette, indtil jeg naaede en Laage. Jeg fo'r igennem denne, og saa snart jeg var indenfor, bøjede jeg mig ned i Skyggen. Et halvt Minut efter hørte jeg Manden komme paa den anden Side. Da han ikke saa mig længere, standsede han en halv Snes Skridt fra det Sted, hvor jeg krøb sammen. Da han saa var blevet enig med sig selv om, at jeg maatte være gaaet over Gaden og ned ad et mørkt Stræde lige over for, gik han ogsaa der over og var forsvunden et Par Sekunder efter.

Saa snart jeg havde overbevist mig om, at jeg var blevet fri for ham, gik jeg ud paa Gaden igen og skyndte mig saa hurtigt som muligt hjem til min Bolig.

Men jeg skulde dog ikke blive fri for min hemmelighedsfulde Forfølger; for lige da jeg traadte ind i min egen Gaard, viste han sig. Jeg benyttede mig af min Fordel og fo'r op ad Trapperne til Verandaen og slap ind. Fra et Vindue saá jeg ham komme op ad Gaden og staa og se sig om, saa vendte han tilbage ad samme Vej, han var kommet, og saa saá jeg ikke mere til ham. Mindre end et Kvarter efter laa jeg i min Seng og sov og drømte om Nikola og bildte mig ind, at jeg blev forvandlet til en Elefant ved hans Trolddomsmagt.

Hvor længe jeg sov, kan jeg ikke sige, men jeg blev pludselig vækket ved at føle, at der var nogen i Værelset. Og jeg tog ikke fejl; der sad en Mand ved min Seng, og i det dunkle Maanelys kunde jeg se, at det var en Kineser.

"Hvad gør De her?" udbød jeg og rejste mig op i Sengen.

"Vær stille," hviskede min uindbudne Gæst paa Kinesisk; "hvis De taler, koster det deres Liv."

Uden at svare stak jeg Haanden ind under min Hovedpude; jeg vilde tage den Revolver frem, jeg havde lagt der, da jeg gik i Seng. Men den var borte. Om Kineseren havde stjaalet den, eller jeg blot troede, jeg havde lagt den der og i Virkeligheden glemt at gøre det, det kunde jeg ikke sige. Under alle Omstændigheder var det Vaaben, som mit Liv tilsyneladende var afhængigt af, forsvundet.

"Hvad har De at gøre her?" spurgte jeg for at faa min uhyggelige Gæst til at tale saa hurtigt som muligt.

"Ikke saa højt!" svarede han. "Det er Dr. Nikola, der sender mig; han udbeder sig Deres behagelige Nærværelse. De maa komme lige straks."

"Men jeg har jo lige forladt ham," sagde jeg. "Hvorfor sender han Bud efter mig igen?"

"Det kan jeg ikke sige; men det er muligt, at der er hændet noget vigtigt," lød Mandens Svar. "Han bad mig sige Dem, at De maatte komme straks."

Jeg stod op og klædte mig paa saa hurtigt som muligt. Det var klart, at det ventede Bud fra Peking var kommet, og i saa Fald skulde vi sandsynligvis tage af Sted før Morgen. Men jeg spildte ikke et Øjeblik, og saa snart jeg var færdig, gik jeg ud paa Verandaen, hvor Manden sad og ventede paa mig. Saa gik han med mig ud paa Gaden og pegede paa en Bærestol, som holdt dér.

"Deres Ven har travlt," sagde Manden, "han bad mig om ikke at spilde et Øjeblik."

"Ja, De kan gaa lige saa hurtigt, De vil," svarede jeg, "jeg er parat."

Jeg tog Plads i Bærestolen, som straks blev løftet op af Bærerne, der skyndte sig af Sted med dem. Der var ganske stille i Byen paa den Tid. Vi mødte slet ingen undtagen hist og her en Politibetjent og en forsinket Jinrickshawkuli. Efter et Kvarters Forløb var det øjensynligt, at vi var komne til vort Bestemmelsessted; Bærestolen holdt, og Kulierne satte mig ned. Jeg sprang ud og saá mig om. Til min Overraskelse var det imidlertid ikke det Hus, jeg havde ventet at se. Vi var standsede ved Indgangen til en meget større Villa. Medens jeg ventede, gik Sendebudet ind i Huset for straks efter at vende tilbage med den Underretning, at hvis jeg vilde være saa venlig at følge ham, skulde jeg straks komme til Dr. Nikola.

Huset laa i fuldstændigt Mørke og var saa stille som en Grav. Jeg traadte ind i Forstuen og var i Færd med at gaa hen imod en Dør, da jeg pludselig blev grebet i Nakken, fik en Knebel i Munden, medens mine Hænder blev bundne fast i Ryggen. I næste Øjeblik blev jeg løftet op og baaret ind i et Værelse, hvorfra der pludselig strømmede et klart Lys ud.

Her sad tre Kinesere, klædte i tung, blomstret Silke og med umaadelig store Skildpaddesbriller paa Næsen. De modtog mig med et Grynt, der skulde betyde Velkommen, og bød Mændene at tage Kneblen ud af Munden paa mig. Da dette var sket, sagde den ældste af de tre roligt – men det syntes mig noget urimeligt:

"Jeg haaber, at Deres Velbaarenhed er ved godt Helbred."

Jeg svarede med saa megen Ro, som jeg kunde efter saa kort et Varsel, at af en saa ubetydelig Person at være kunde jeg glæde mig ved det bedste Helbred, hvorpaa jeg blev opfordret til at sige, hvor det kunde være, at jeg var i Kina nu, og hvilke Forretninger jeg havde. Da jeg havde besvaret dette Spørgsmaal, lænede Manden til højre sig lidt frem og sagde:

"Deres Velbaarenhed siger os ikke Sandheden. Hvad har De at gøre med Dr. Nikola?"

Jeg samlede al min Aandsnærværelse.

"Hvem er Dr. Nikola?"

"Det er den Mand, som De har besøgt to Aftener i Træk," sagde Manden, der først havde talt.
"Vil De sige os, hvilke Ulykker De og han udklækker sammen."

Da jeg saá, at det vilde være unyttigt at forsøge paa at benægte min Forbindelse med Nikola, foregav jeg, at vi var interesserede i et Indkøb af kinesisk Silke; men denne Forsikring blev modtaget med et haanligt, misbilligende Grynt.

"Vi maa have Sandheden at vide," sagde Manden med de største Brilller.

"Jeg kan ikke sige Dem mere," svarede jeg.

"I saa Tilfælde har vi intet Valg," sagde han; "vi maa bruge andre Midler til at faa at vide, hvad vi ønsker."

Han gjorde Tegn til en af Tjenerne, som straks forlod Værelset og et Øjeblik efter kom tilbage med en Lænke og nogle underligt formede Træindretninger. Sveden traadte frem paa min Pande. Jeg havde set en hel Del kinesisk Tortur i Tidens Løb, og det saa ud til, at jeg skulde komme til at prøve den selv.

"Hvad véd De om Dr. Nikola?" gentog den Mand, som havde talt først, og som øjensynlig var Hovedmanden af de tre.

"Jeg har allerede sagt Dem det," svarede jeg, denne Gang med ualmindelig stærkt Eftertryk.

Han gjorde mig igen det samme Spørgsmaal uden at forandre Tonen.

Men jeg gentog blot mit foregaaende Svar.

"For sidste Gang: Hvad véd De om Dr. Nikola?"

"Jeg har sagt Dem det," svarede jeg med tungt Hjerte.

Saa hævede han Haanden lidt og gjorde Tegn til Mændene ved Døren. Jeg blev straks grebet og kastet paa Ryggen ned paa Gulvet. Før jeg kunde gøre nogen Indvending eller stritte imod, var et mærkeligt Træhalsbaand blevet lagt om min Hals, og en Skrue blev drejet saa længe, at én Omdrejning til vilde have kvalt mig. Jeg hørte igen den gamle Mand sige i en ensformig Tone:

"Hvad véd De om Dr. Nikola?"

Jeg prøvede paa at gentage min tidligere Forklaring, men Halsbaandet sad saa tæt, at jeg ikke kunde tale. Saa rejste Manden i Midten sig op og kom hen til mig. Skruen blev aabnet, mine Arme frigjorte, og en Stemme sagde:

"Staa op, Hr. Bruce; De behøver ikke at frygte mere; vi skal ikke gøre Dem Fortræd."

Det var Dr. Nikola!

IV. KAPITEL

Vi drager af Sted til Tientsin

Jeg vilde neppe tro mine egne Øjne. Nikolas Forklædning var saa fuldkommen, at der hørte næsten overmenneskelig Kløgt til at opdage den. Han var i alle Henseender en ægte Himlens Søn. Hans Udtale var uden den ringeste Lyde. Han opførte sig akkurat som en fornem Kineser, og selv den mest kritiske Iagttager kunde ikke have fundet den mindste Fejl i hele hans Adfærd og Væsen. Jeg følte, at naar han saa let kunde narre mig, saa var der ingen Tvivl om, at han kunde udsætte sig for en mindre nøjagtig Ransagning. Saa snart jeg var fri, sprang jeg op og lykønskede ham varmt, ikke lidt henrykt over, at det var Venner, jeg var sammen med, og at jeg ikke skulde pines, som jeg først havde antaget.

"De maa tilgive den grove Behandling, De har været underkastet," sagde Nikola, "men jeg vilde prøve Dem meget grundigt. Hvad mener De om min Forklædning?"

"Den er udmærket," svarede jeg, "jeg kunde slet ikke tænke mig, at den kunde være saa god, fordi De er en saa udpræget Personlighed. Men hvor er vi nu?"

"Vi er i en Villa, som jeg har lejet for Øjeblikket," svarede han. "Men lad os nu skride til Forretningerne. Den Mand, De saá til højre for mig, var Laohwan, det Bud, jeg fortalte Dem, jeg ventede fra Peking. Han kom en halv Time efter, at De havde forladt mig i Aftes, gav mig de Meddelelser, jeg ønskede, og derfor er jeg nu rede til at tage af Sted, saa snart De kan."

"Lad mig gaa hjem og samle et Par Ting," svarede jeg, "saa er jeg parat."

"Det er godt," sagde Nikola. "En af mine Tjenere skal gaa med for at bære Deres Taske og føre Dem tilbage, saa snart De er færdig med Deres Arbejde."

Jeg gik hjem til min Bolig, fulgt af én af Nikolas Tjenere. Jeg lod ham vente paa mig udenfor og gik ind i mit Sovekammer gennem Vinduet. Saa tændte jeg et Lys og skyndte mig at samle de Smaating, jeg ønskede at tage med paa min Rejse. Da dette var gjort, laasede jeg mine Kufferter, skrev et Brev til min Vært og vedlagde det Beløb, jeg skyldte ham, saa et til Barkston, i hvilket jeg bad ham være saa god at sende Bud efter mine Kufferter og passe paa dem, indtil jeg var vendt tilbage fra en Tur i det Indre. Derpaa forlod jeg igen Huset sammen med Tjeneren, der ventede ved Porten, og gik tilbage til den Villa, hvor jeg var blevet narret af Nikola for en Times Tid siden. Det var længe efter Midnat, da jeg ankom der, men jeg var ikke Spor af træt. Vor Tur forekom mig saa spændende, at jeg ikke tænkte paa noget andet. Vi skulde styrte os ud i et ukendt, farefuldt Liv, og skønt jeg ikke delte Nikolas Tro paa det Resultat, vi skulde naa, var jeg ganske sikker paa, at den Risiko, jeg udsatte mig for, vilde blive godt belønnet.

Da jeg traadte ind i Huset, ventede Nikola mig i det Værelse, hvor han havde modtaget mig samme Aften. Han var endnu i kinesiske Klæder, og da jeg atter saá paa ham, slog det mig, hvor vanskeligt det var at tro, at denne statelige, værdige Kineser kunde være den smidige Evropæer, som Verden kendte som Doktor Nikola.

"Det var De ikke længe om, Hr. Bruce," sagde han; "det glæder mig; hvis De nu vil følge mig ind i det næste Værelse, skal jeg vise Dem Deres Sager. Jeg har købt alt, hvad De paa nogen Maade kan faa Brug for, og da jeg kender Deres Forklædningsevne, er jeg slet ikke bange for Resultatet."

I Værelset ved Siden af tog jeg min evropæiske Dragt af og gav mig til at iføre mig de Klæder, som var lagt der til mig. Saa malede jeg mit Ansigt, min Hals og mine Arme med en Væske, som ogsaa fandtes der, fik min forlorne Pisk klæbet paa og tog et Par store Skildpaddebriller af en lignende Slags som Nikolas og satte dem paa Næsen. Jeg fik Sandaler paa Fødderne, en stiv Hat af den

almindelige kinesiske Art blev sat paa mit Hoved, og dette i Forbindelse med min varme, vatterede gule Silkeskjorte gav mig et meget værdigt Ydre.

Da Nikola vendte tilbage, undersøgte han mig omhyggeligt og udtrykte sin Fornøjelse over Resultatet, og da vi hilste paa hinanden paa kinesisk Vis, maatte det have været en skarptskuende Mand, der kunde have opdaget, at vi ikke var, hvad vi foregav at være.

Saa tog vi igen europæiske Klæder paa, forlod Huset og vendte tilbage til den Villa, i hvilken jeg først havde besøgt Nikola. Det var nu Daggry, og der begyndte at komme Liv i Gaderne. Da vi naaede Huset, gik vi lige ind i Nikolas Studereværelse, hvor hans Tjenestefolk havde dækket Bordet til os. Vi satte os ned og var lige i Færd med at spise en kold Postej, da en Tjener traadte ind og meldte, at der var en Kineser udenfor, som ønskede at tale med os. Det var Laohwan.

"Naa," sagde Nikola, "hvad Bud sender den gamle saa?"

Som Svar tog Laohwan, der, som jeg snart opdagede, ikke ødslede med Ord, et Stykke Papir ud af sit Ærme, paa hvilket der var skrevet nogle kinesiske Ord. Nikola saá paa dem og rakte mig saa Sedlen. Der stod:

"I Quong Shas Hus i de hundrede Trængslers Gade, Tientsin."

Nikola vendte sig om til Laohwan.

"Naar sejler Damperen nordpaa?" spurgte han.

"Klokken halv syv," svarede Laohwan.

Nikola saa paa sit Ur, tænkte et Øjeblik efter og sagde:

"Godt, saa tag Dem en Billet og gaa om Bord saa snart som muligt; vi kommer senere. Men husk paa, at lige til vi kommer til Tientsin, maa De lade, som om De aldrig har set nogen af os før."

Laohwan bukkede og forlod Værelset.

"Nu begynder det virkelige Eventyr," sagde Nikola og skænkede sig en Kop Kaffe. "Klokken er tre Kvarter til fem nu. Vi vil hvile os en halv Times Tid og saa gaa ned til Havnen og komme om Bord."

Saa snart vi havde endt vort Maaltid, satte vi os i Lænestolene og tændte vore Cigarer. En halv Times Tid drøftede vi Aftenens Begivenheder og spekulerede paa Fremtiden, og i det Øjeblik, da Klokken slog et Kvarter over fem, var vi paa Benene igen. Nikola ringede, og hans første Tjener kom ind.

"Jeg tager bort," sagde Nikola, "og véd ikke, naar jeg kommer igen; det bliver maaske om en Uge, maaske først om et Aar. Du skal i den Tid sørge for Huset her; du maa ikke lade en eneste Ting blive stjaalet, og hvis jeg ved min Tilbagekomst finder en Rude knækket, eller der savnes saa meget som en Knappenaal, saa skal ti Tusind Ulykker ramme dig. Hr. Mc'Andrew betaler dig din Løn og har Opsyn med dig. Hvis der er noget, du ønsker, saa kan du gaa til ham. Forstaar du?"

Tjeneren nikkede.

"Det er godt," sagde Nikola, "saa kan du gaa."

Da Tjeneren havde forladt Værelset, fløjtede min mærkelige Ven paa en underlig Maade. I samme Øjeblik kom den sorte Kat løbende ind, sprang op paa sin Herres Knæ og kravlede op paa hans Skulder. Nikola saá paa mig og smilede.

"Den glemmer mig ikke, selv om jeg var borte i fem Aar," sagde han. "Hvilken Hustru vilde være saa stadig?"

Jeg lo. Tanken om Nikola og Ægteskab syntes mig urimelig. Han satte Katten fra sig og stillede den paa Bordet.

"Apollyon," sagde han med det eneste Spor af Beklagelse, som jeg saá ham vise paa hele Turen, "vi maa skilles ad et Aar. Farvel, min gamle Kat!"

Han klappede Dyret blidt et Par Gange og vendte sig hurtigt om mod mig.

"Kom saa, lad os gaa, det haster."

Katten sad paa Bordet og iagttog ham og syntes at forstaa hvert Ord, han sagde. Nikola klappede den for sidste Gang og forlod saa Værelset. Jeg fulgte i Hælene paa ham, og vi forlod Huset. Nu var

Gaderne overfyldte, en ny Dag var begyndt i Shanghai, og vi havde ingen Vanskelighed ved at faa Jinrickshawer.

"Til *Vectis Queen*," sagde Nikola, saa snart vi havde sat os. Kulierne fo'r af Sted, og i lidt mindre end et Kvarter havde vi naaet Dampskibsbroen ved Hwang-Pu Floden. Den Damper, vi skulde om Bord paa, laa et godt Stykke ude paa Floden, og vi maatte tage en Baad for at naa derud.

Da vi kom om Bord, fik vi fat i Hovmesteren, og efter at vi havde betalt Passagen, blev vi ført til vore Kahytter. *Vectis Queen* er, som alle Folk i Østasien véd, ikke nogen stor Damper og har kun meget indskrænket Plads. Men paa denne Tid af Aaret var der ikke mange Folk, der rejste, og følgelig var Skibet ikke overfyldt. Saa snart jeg havde anbragt min Bagage, forlod jeg Kahytten og gik op paa Dækket. Ak, Verden er saa lille! Jeg var neppe kommen derop, før jeg blev tiltalt af en Mand, som jeg havde kendt godt, da jeg var ansat i den australske Kysttjeneste, men som jeg mindst troede skulde være her.

"Ih se Goddag, Wilfred Bruce!" udbrød han. "Hvem skulde have ventet at se Dem her."

"Jim Downing!" udbrød jeg, men jeg var ikke meget glad ved at se ham, som man jo kan tænke sig. "Hvor længe har De været i Kina?"

"Et Aars Tid," svarede han. "Jeg kom hertil med en af vore Dampere, kom op at skændes med Kaptajnen og forlod Skibet i Hongkong. Saa fik jeg Ansættelse paa denne Linie. Skønt jeg ikke holder meget af Kineserne, er jeg ganske godt fornøjet. De ser rigtig rask ud, gamle Ven, og De er blevet ordentlig solbrændt, siden jeg saa Dem sidst."

"Ja, det er al den megen Ris," sagde jeg med et Smil.

Han lo som en Mand, der gerne vil more sig over alt, hvor tarveligt det end kan være, og saa spadserede vi op og ned ad Dækket sammen. Straks efter kom Nikola hen til os. Jeg forestillede Downing for ham, og fem Minutter efter skulde man have troet, at De havde været gode Venner i mange Aar. Før de havde været et Kvarter sammen, havde Nikola givet ham en Recept mod Hedetøj, som han led frygteligt af, og da hans Middel viste sig at være heldigt, var den unge Mands Taknemmelighed og Beundring uden Grænse. Ved Frokosttid var vi et godt Stykke nede ad Floden, og da det blev Middag, laa Shanghai langt bag os.

Paa hele Rejsen var Nikola i det bedste Humør. Han var med til alle Forlystelser, indrettede utallige Lege og Spil og var utrættelig i sine Anstrengelser for at more. Medens jeg taler om dette, benytter jeg Lejligheden til at sige, at der var en Ting, der slog mig som endog mere mærkelig end alt andet i denne forunderlige Mands Karakter, og det var hans overordentlig store Kærlighed til Børn. Der var især en lille Dreng om Bord, en bitte Stump, der neppe var fire Aar gammel, og med hvem Dr. Nikola snart kom paa en fortrolig Fod. Han kunde lege med ham i Timevis uden at blive træt og uden et Øjeblik at tænke paa andet. Jeg maa tilstaa, at da jeg saå dem more sig sammen i Læ af én af Baadene paa Dækket, ved Lugerne eller under Solsejlet agter ude, kunde jeg neppe tro mine egne Øjne. Jeg spurgte mig selv, om denne Mand, som kun syntes at interessere sig for Papirsbaade og Grise, der blev lavede af Appelsinskaller, kunde være den samme Nikola, for hvem Wetherell, Kolonisekretæren i Ny Syd Wales, var flygtet i London som for en Pestilens, og for hvem Benwell i den kinesiske Toldtjeneste var rendt sin Vej og styrtet ud af Klubben i Shanghai. Men saadan var just Nikolas Karakter. Naar han lavede en Papirsbaad, skar en Gris ud af et Stykke Appelsinskal, intrigerede mod en Politiker eller søgte at stjæle et almægtigt Selskabs Hemmelighed, saa gav han sig Sagen helt i Vold, gjorde sig til Herre over enhver Enkelthed og slap den aldrig af Hænde, før han havde opnaaet sin Hensigt eller indset, at det var unyttigt for ham at arbejde længere paa den. Saa opgav han den uden Beklagelse og tilsyneladende uden at skænke den en Tanke mere.

Paa hele Rejsen vakte Laohwan, som vi saå flere Gange, ikke et Øjebliks Mistanke om, at han kendte os. Han opholdt sig forude, og saa vidt vi kunde se, tilbragte han hele Tiden med at spille Fan-Tan (et kinesisk Hasardspil) med nogle Landsmænd.

Rejsen op ad Kysten var ikke meget interessant. Men endelig ved Solnedgang en Aften naaede vi da Tientsin, der, som alle véd, er én af Traktathavnene og ligger dør, hvor Yu-Ho, eller "den store

Kanal", flyder sammen med Floden Pei-Ho. Saa snart vi lagde til ved Dampskibsbroen, samlede vi vor Bagage og gik i Land. Her slog en anden Ting mig: Nikola syntes at være lige saa godt kendt paa dette Sted, som han var i Shanghai, og saa snart vi naaede Flodbredden, kaldte han paa to Jinrickshawer, og Kulierne førte os uden at spørge videre til en vis Hr. Williams i den europæiske Koloni.

Williams' Hus var temmelig lille og bygget paa den sædvanlige Maade. Da vi steg ud af Jinrickshawerne, kom en høj, ældre Mand med et kønt Ansigt ud paa Verandaen for at byde os Velkommen. Da han saå Nikola, syntes han et Øjeblik at være overvældet af Forbavselse.

"Kan det være muligt, at det er Dr. Nikola?" udbrød han.

"Det er ikke blot muligt, men ganske sikkert," sagde Nikola, som gav Kulien Tegn til at tage hans Vadsæk og derpaa gik op ad Trappen.

"Det er to Aar siden, jeg havde den Fornøjelse at se Dem, Hr. Williams, og jeg synes ikke De har forandret Dem meget siden vi gav Mah Feng den Lektion i Seoul."

"Naa, det har De ikke glemt, Dr. Nikola?"

"Nej, lige saa lidt som Mah Feng, da jeg saå ham sidste Gang i Singapore," svarede min Ledsager leende.

"Og hvad kan jeg gøre for Dem nu?"

"Jeg ønsker at lægge Beslag paa Deres Gæstfrihed et Par Timer," sagde Nikola. "Dette er min Ven Hr. Bruce, med hvem jeg har et vigtigt Arbejde for."

"Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab," sagde Williams, og da han havde trykket mig i Haanden, førte han os ind i Huset.

Ti Minutter efter var vi ganske som hjemme i hans Bolig, og vi ventede nu paa en Meddelelse fra Laohwan. Jeg maa ved denne Lejlighed atter udtale min Beundring for Nikolas Evne til at koncentrere sig. Skønt det var et spændende Øjeblik, og vor Stilling var ejendommelig, spildte han dog ikke et Minut paa tomme Gisninger, men tog et indviklet kemisk Værk, som altid ledsagede ham, op af sin Rejsetaske og satte sig ned og studerede i det. Selv da Laohwan kom, holdt han ikke straks op, men fortsatte sine Beregninger, indtil de var færdige, og saa bad han først Laohwan meddele, hvad han havde udrettet.

"Man venter Deres Ankomst," sagde den sidstnævnte, "og skønt jeg ikke har været paa Stedet, har jeg erfaret, at man gør Forberedelser til at modtage Dem."

"Saa er det bedst, at De køber Ponyer og har Mænd parat; for efter al Sandsynlighed skal vi rejse til Peking i Morgen tidlig."

"Naar vil Deres Excellence besøge Huset?" spurgte Laohwan.

"En Gang imellem halv elleve og elleve i Aften," svarede Nikola, og saa forlod Laohwan os.

Klokken syv blev vort Aftensmaaltid serveret. Da det var besørget, røg jeg en Pibe paa Verandaen, medens Nikola gik ind i et Værelse ved Siden af og havde en alvorlig Samtale med vor Vært. Da han kom tilbage, underrettede han mig om, at det var paa Tiden, vi klædte os paa, og saa gik vi ind i vore Værelser og iførte os igen vore kinesiske Dragter. Derpaa blev vi lukkede ud af en Sidedør og begav os paa Vej til Kineserbyen. Klokken var over halv elleve, da vi naaede den, men af mange forskellige Grunde foretrak vi at lade dem, der ventede paa os, vente lidt, hellere end selv at røbe, at vi havde Hastværk.

Enhver, der har været i Tientsin, vil give mig Ret, naar jeg siger, at af alle de smudsige og usunde Huller her paa Jorden er der meget faa, der kan kappes med det, og neppe et, der er værre. Snevre, uregelmæssige Gader fører ind og ud og snor sig omkring i alle Retninger. Husenes øvre Etager, der er prydede med Skilte, Vimpler og Flag, støder næsten sammen over Gaden, saa at der endog midt paa Dagen er et underligt, uhyggeligt Mørke. Om Natten er der naturligvis bælgmørkt, og baade ved Dag og ved Nat er der en afskyelig Lugt.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.